

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ

ΔΥΝΑΜΕΙ Ἡ ΕΝΕΡΓΕΙΑ;

Ἀπάντησις εἰς σχετικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὀσιολογιωτάτου
ἐν Μοναχοῖς π. ΜΑΡΚΟΥ ΧΑΝΙΩΤΟΥ

«Ἐάν δὲ καὶ ἀθλή τις οὐ στεφανοῦται,
ἐάν μὴ νομίμως ἀθήσῃ.»

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ 1973

Σεβαστέ μοι π. Μάρκε, εὐλογεῖτε.

Μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ θλίψεως ἅμα, ἀνεγνώσαμεν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴν σας ὑπὸ ἡμερομηνίαν «Μαῖος 1973». Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, ὅτι μετὰ θλίψεως διεξήλθομεν ταύτην, διότι οὐδέποτε ἐφантаζόμεθα ὅτι θὰ ἐσυνεχίζετε μέχρι τῆς σήμερον τὸ ἀδόκιμον κήρυγμα τοῦ κυροῦ Ματθαίου, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἠσπάσθητε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 καὶ μετὰ ζήλου ἀκρίτου διηκονήσατε ἄχρι τῶν ἡμερῶν μας!

Καὶ ἐνῶ πολλάκις σᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία, οὐ μόνον θεωρητικῶς ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς, ν' ἀντιληφθῆτε τὸ ἡμαρτημένον τῆς πορείας σας, ἐν τούτοις, τελικῶς, δὲν ἠδυνήθητε νὰ ὑπερβῆτε τὴν ἀδυναμίαν σας ταύτην, ἐμφανιζόμενος τὴν σήμερον καὶ πάλιν μαθητής, ἢ μᾶλλον καθηγητής μιᾶς διδαχῆς ἡ ὁποία ἐδίχασε τὸν ἱερόν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον καὶ συνεχίζει εἰσέτι νὰ διατηρῆ διηρημένον καὶ ἐν ταπεινώσει!

Καὶ πάντα ταῦτα, διότι ἐπιθυμεῖτε ν' ἀπορρίψετε συνεχῶς καὶ πεισμώνως, οὐ μόνον ὑμεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ ποικίλοι συνοδοιπόροι σας, τὴν ὀρθόδοξον διδαχὴν περὶ τῆς δυνατότητος ὑπάρξεως «δυνάμει» σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, παρασυρόμενος ἀπὸ συναισθηματισμοὺς καὶ παρερμηνείας ἀγιοπατερικῶν ρήσεων, ἔχοντες συμμάχους εἰς τοῦτο, εὐσεβεῖς μὲν πιστοὺς, μὴ δυναμένους ὁμως, ἐν τῷ ἀκρίτῳ αὐτῶν ζήλῳ καὶ ἰδίᾳ ἔνεκα τῆς ἀνεπαρκοῦς τῶν πραγμάτων γνώσεως, νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν «βασιλικὴν ὁδὸν» τὴν ὁποῖαν καὶ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν, ἀντιδρῶντες εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924.

Διὰ τοῦτο, πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς μίαν λεπτομερῆ ἀναίρεσιν τῆς ἐπιστολῆς σας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπωμεν καὶ πάλιν ὀλίγα τινὰ περὶ σχίσματος ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, τὰ ὁποῖα, ὡς πιστεύομεν, θὰ διευκολύνουν τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ συνόλου τῆς παρουσίας ἀπαντήσεως ἡμῶν.

Τὸ ἐν δυνάμει σχίσμα.

Ὡς γνωστόν, πᾶν σχίσμα χωρίζει τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποστερεῖ τὸν δημιουργόν του ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ἀκολούθους αὐτοῦ τῶν χαρίτων καὶ δωρεῶν αὐτῆς. Ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἡ αἰτία τῆς δημιουργίας του τυγχάνει διοικητικῆς ἢ δογματικῆς φύσεως, ἢ κατόπιν δικαίας συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐκκοπή τοῦ ἐναντιουμένου εἰς τὴν καθολικὴν διδαχὴν τῆς Ἐκκλησίας πιστοῦ, καθιστᾷ τοῦτον αὐτομάτως ἐκτὸς αὐτῆς μὲ τὰς σχετικὰς βαρυτάτας συνεπειάς. (1)

Καὶ ἐνῶ τὸ ἡμερολόγιον ἀστρονομικῶς καὶ μόνον κρινόμενον δὲν ἀποτελεῖ παράδοσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς δὲν ἀποτελεῖ τοιαύτην ἢ Ἑλληνικὴ ἢ ἢ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα καὶ συνεπῶς οἰονδήποτε ἡμερολόγιον εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀρκεῖ νὰ μὴ προσβάλῃ τὰς ἐν προκειμένῳ παραδόσεις αὐτῆς, ἥτοι τὸ ἀπ' αἰῶνος καθιερωθὲν ἑορτολόγιον, (2) ἐν τούτοις, ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνηργήθη ἢ εἰσαγωγῆ τοῦ νέου τοιούτου καὶ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐπέφευρον εἰς τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα καὶ ἔκφρασιν τῆς συνόλου Ὁρθοδοξίας, —λόγῳ ἀκριβῶς τῶν διαβλητῶν καὶ ἐφαμάρων σκοπῶν τῶν τε εἰσηγητῶν καὶ ἐκτελεστῶν τῆς πράξεως ταύτης,— δημιουργοῦν αὐτομάτως λόγους ἀντιδράσεως τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως καὶ δικαίωμα ἀποκηρύξεως τῶν καινοτομησάντων.

Ἐπιπλέον καὶ καλῶς τὸ «μικρὸν ποίμνιον» ἠρνήθη καὶ πάλιν ὑπακοὴν εἰς μίαν τοιαύτην θάναυσον καὶ λίαν ἀντορθόδοξον μεταχειρίσιν τῆς Κανονικῆς εὐταξίας τῆς Ἐκκλησίας, —δι' ἧς ἀπωλέσθη τὸ γνῶρισμα τῆς ἐνότητος αὐτῆς— μιμηθὲν εἰς τοῦτο τοὺς πάλαι ὁμολογητὰς καὶ ὑπερασπιστὰς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, κακῶς δὲ αἱ «τυπικῶς» ἐμμείνασαι Ἐκκλησίαι εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀκαινοτομήτου ἐπέτρεψαν τὴν ἐφαρμογὴν δύο ἡμερολογίων, μὴ, ὡς καθηκόντως ὄφειλε, συνελθούσαι ἐγκαίρως ἐν Συνόδῳ πρὸς τακτοποίησιν καὶ πάταξιν τῆς δημιουργηθείσης ἀντικανονικότητος, τῆς ὄντως μοναδικῆς εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Συμφωνοῦντες λοιπὸν, ὁσιολογιώτατε, εἰς τὸ ὅτι δικαίως καὶ καλῶς ἀντέδρασεν ὁ Λαὸς τοῦ Κυρίου διὰ τὴν γενομένην καινοτομίαν, διαφωνοῦμεν ριζικῶς ὡς πρὸς τὸν ἐπιδοθέντα χαρακτηρισμὸν τῶν ἀποδεχθέντων τῆν

1. «Καθόσον δὲ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν σχέσει συμπίπτουσι καὶ ἀποκλείονται ἀμφότεροι ἐξ ἴσου ἀπ' αὐτῆς, καὶ καθόσον τὸ σχίσμα εἶναι ἢ ἀφετηρία ὡς τὰ πολλὰ εἰς ἑτεροδιδασκαλίας, εἶναι προφανὴς ἢ μὴ δ ι α κ ρ ι σ ι ς ἀμφοτέρων ἐν τῇ πράξει...» Χ. Ἀνδρούτσου, Δογματ., σ. 276 ἔκδ. 6' 1956.

2. Ὡς γνωστόν, τὸ ἑορτολόγιον συνιστοῦν: α) Αἱ ἀκίνητοι ἑορταί, β) Αἱ κινηταὶ τοιαῦται μὲ κέντρον τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ γ) Ἡ πασχάλιος Κυριακὴ ἡμέρα τοῦ ἑβδομαδιαίου κύκλου.

άνωτέρω πρᾶξιν, τοὺς ὁποίους ὑμεῖς θεωρεῖτε ἐνεργεῖα καὶ de facto σχισματικούς. Ὁ ἄνωτέρω ἀδόκιμος λογισμὸς, σᾶς ὀδηγεῖ καὶ εἰς τὸ ἔτι χειρόν τούτου — τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν συνέπειαν τῆς πρώτης ὑμῶν ἐκδοχῆς— εἰς τὸ νὰ διακηρύξητε δηλαδὴ τὴν ἀπώλειαν τῆς θείας Χάριτος ἐκ πάσης Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅτι τοῦτο θὰ ἐγένετο μόνον κατόπιν συνοδικῆς καταδίκης τῶν καινοτομησασῶν ἐκκλησιῶν, διατρανοῖ ἢ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καθ' ἣν, πᾶσαν παράβασιν ἰ. κανόνος ἢ ἱερᾶς τινὸς παραδόσεως διεκδικεῖ ὁ ζῶν ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας ἢ ἡ τοπικὴ αὐτῆς σύνοδος, ἐν προκειμένῳ δὲ ἢ πανορθόδοξος τοιαύτη, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς φύσεως τοῦ παραπτώματος ἢ μᾶλλον ἐγκλήματος. Ἄνευ τοιαύτης ἀποφάσεως, αἱ καινοτομήσασαι Ἐκκλησίαι θεωροῦνται ΔΥΝΑΜΕΙ μόνον σχισματικαί, ἥτοι ὑπόδικοι εἰς μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ πανορθόδοξον σύνοδον. Ὁ ἱερός Νικόδημος εἶναι ἐπ' αὐτοῦ σαφέστατος.

«Πρέπει νὰ ἠξεύρωμεν, ὅτι τὰ ἐπιτίμια ὁποῦ διορίζουν οἱ Κανόνες, ἤγουν τὸ καθαιρεῖσθω, τὸ ἀφοριζέσθω καὶ τό, ἀνάθεμα ἔστω, αὐτὰ κατὰ τὴν γραμματικὴν τέχνην εἶναι γ' προσώπου προστακτικοῦ, μὴ παρόντος, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ νὰ μεταδοθῇ ἢ προσταγὴ αὕτη, ἐξ ἀνάγκης χρειάζεται νὰ εἶναι β' πρόσωπον παρόν. Τὸ ἐξηγῶ καλλιώτερα. Οἱ Κανόνες προστάζουσι τὴν σύνοδον τῶν ζώντων ἐπισκόπων νὰ καθαίρουν τοὺς ἱερεῖς, ἢ νὰ ἀφορίζουν, ἢ νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς λαϊκούς, ὅπου παραβαίνουν τοὺς Κανόνας. Ὅμως ἂν ἡ σύνοδος δὲν ἐνεργήσῃ ἐμπράκτως τὴν καθαίρεσιν τῶν ἱερέων, ἢ τὸν ἀφορισμόν, ἢ ἀναθεματισμόν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, οὔτε καθηρημένοι εἶναι ἐνεργεῖα, οὔτε ἀφωρισμένοι ἢ ἀναθεματισμένοι, ὑπόδικοι ὅμως ἐδῶ μὲν εἰς τὴν καθαίρεσιν καὶ ἀφορισμόν, ἢ ἀναθεματισμόν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν θείαν δίκην.

Καθὼς καὶ ὅταν ἓνας βασιλεὺς προστάξῃ τὸν δοῦλον του νὰ δείρῃ ἓναν ἄλλον ὁποῦ τοῦ ἔσφαλεν, ἐὰν ὁ προσταχθεὶς δοῦλος δὲν ἐνεργήσῃ τοῦ βασιλέως τὴν προσταγὴν, ἄδαρτος ἔμεινεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἔσφαλεν εἰς τὸν βασιλέα, ὑπόδικος ὅμως εἰς τὸν δαρμόν. ΟΘΕΝ ΣΦΑΛΛΟΥΣΙ ΜΕΓΑΛΩΣ ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι ὁποῦ λέγουσιν, ὅτι εἰς τοὺς παρόντας καιροὺς ὅλοι οἱ παρὰ κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι, εἶναι ἐνεργεῖα καθηρημένοι. Ἱεροκατήγορος γλῶσσα εἶναι ἐκείνη ὁποῦ ἀνοήτως τὰ τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ, μὴ νοοῦσα ὅτι, ἢ προσταγὴ τῶν Κανόνων, χωρὶς τὴν ἔμπρακτον ἐνεργεῖαν τοῦ β' προσώπου, ἥτοι τῆς ΣΥΝΟΔΟΥ, εἶναι ΑΤΕΛΕΣΤΟΣ, ἀμέσως καὶ πρὸ κρίσεως μὴ ἐνεργοῦσα ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗΝ.

Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι φανερὰ ἐξηγοῦσι τὸν ἑαυτὸν τους μὲ τὸν ΜΣΤ' Κανόνα τους, ἐπειδὴ δὲν λέγουσι πῶς ἤδη εὐθύς ἐνεργεῖα εὐρίσκειται καθηρημένος ὅποιος ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος δεχθῇ τὸ τῶν αἰρετικῶν βάπτισμα, ἀλλὰ «καθαρεῖσθαι προστάζομεν», ἤγουν νὰ παρασταθῇ εἰς κρίσιν, καὶ ἂν ἀποδειχθῇ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς γυμνωθῇ μὲ τὴν ἰδὴ κήνσας ἀπόφασιν ἀπὸ τὴν ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσο-

μεν». (Σημειώσεις εἰς τὸν Γ' Ἀποστ. Κανόνα).

Συνεπῶς, ὁ εὐσεβῆς Λαὸς τοῦ Κυρίου, καλῶς διδὼν τοὺς ἄλλοτριούς καὶ μακρὰν πάσης ἀληθοῦς καὶ γνησίας ποιμαντικῆς φροντίδος σκοποὺς τοῦ δῆθεν «Πανορθόδοξου» συνεδρίου τοῦ 1923 καὶ τῶν ἐπικροτησάντων τοῦτο, δικαίως λέγομεν καὶ καλῶς ἀπεμακρύνθη τῶν καινοτόμων ποιμένων του, ἁ δ ἰ κ ω ς ὁμως ἐξέφερε τελεσίδικον κρίσιν διὰ τοὺς νεοημερολογίτας, θεωρήσας καὶ διακηρύξας τούτους ὡς σχισματικούς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συνεπῶς ἐστερημένους τῆς θ. Χάριτος.

Καὶ ἐνῶ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὴ ἡ καταδίκη τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων συνόδων 1583, 1587, καὶ 1593, ἐν τούτοις, ἡ καταδίκη αὕτη τῶν ἀνωτέρω συνόδων οὐδόλως διαφέρει τοῦ οἰουδήποτε «καθαιρείσθω», «ἀφοριζέσθω» ἢ καὶ «ἀναθεματιζέσθω» παντὸς ἱεροῦ κανόνος.

Λέγομεν τοῦτο, διότι, ὡς διὰ πᾶσαν παράβασιν ἀπαιτεῖται σύνοδος ζώντων ἐπισκόπων, ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν ὁποίων ἐγένετο αὕτη πρὸς τιμωρίαν τοῦ παραβάτου, οὕτω καὶ διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀνωτέρω συνόδων ἀπαιτεῖται, λέγομεν, παρομοίως σύνοδος ζώντων ἐπισκόπων πρὸς καταδίκην τῶν καινοτομησάντων, καθόσον μάλιστα αὗται τυγχάνουν ἀφ' ἐνὸς μὲν μικροτέρας σημασίας τῶν Οἰκουμενικῶν τοιούτων, (Πρὸβλ. Πηδάλιον σελ. 19, ἔκδ. 1864) ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπέχουν 400 ὀλόκληρα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔλαβεν χώραν ἡ καινοτομία.

Ὡς ἐκ τούτου, οὐδεμίαν θέσιν ἔχουν διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, οἱ περὶ σχισμάτων καὶ σχισματικῶν ἱεροὶ κανόνες, δεδομένου ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα καινοτομία κατέστησε δ υ ν ἄ μ ε ι μόνον σχισματικὰς τὰς ἀποδεχθείσας ταύτην Ἐκκλησίας, ἐξ οὗ καὶ ἡ συνεχισθεῖσα κοινωνία των πρὸς τὰς παραμεινάσας ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἀκαινοτομήτου (παλαιοῦ ἡμερολογίου) τοιαύτας.

Διὰ νὰ γίνωμεν ὁμως πλέον ἀντιληπτοί, παραθέτομεν τ ρ ῖ α εἰσέτι παραδείγματα ἔχοντα ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν σημερινὴν πραγματικότητα καὶ τὸ προκείμενον θέμα.

α) Ὡς γνωστόν, οἱ ἱεροὶ κανόνες καθαιροῦν πάντα κληρικὸν ὁ ὁποῖος ἤθελε διαμείνει ὁμοῦ μετὰ γυναικῶν, ἔστω καὶ μοναζουσῶν (συνείσακτοι). Ἐρωτῶμεν ἡ ἀνωτέρω παράβασις ἐνεργεῖται εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ δὴ εἰς τὰς τάξεις ΓΟΧ; Δυστυχῶς ναὶ καὶ μάλιστα εἰς μεγίστην κλίμακα! Κατὰ συνέπειαν, οἱ δεχόμενοι ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν συνόδων 1583..... εἶναι ἱκαναὶ καὶ αὐτάρκειες, μὴ δεόμεναι οὐδεμιᾶς νεωτέρας ἀποφάσεως πρὸς καταδίκην τῶν παραβατῶν των, κατὰ τὴν ἰδίαν ἐρμηνευτικὴν καὶ μέθοδον πρέπει νὰ δεχθοῦν ὅτι τυγχάνουν παρομοίως κ α θ η ρ η μ έ ν ο ι καὶ π ἁ ν τ ε ς οἱ ἀνωτέρω παραβᾶται τῶν ἱερῶν κανόνων... Τὸ τί ὁμως θὰ προέκυπτεν ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν μιᾶς τοιαύτης ἐρμηνευτικῆς, τὸ ἀφίνομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ τὸ συμπεράνη!...

β) Κατὰ τὸν Θ' Ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ τὸν Β' Ἀντιοχείας, ἀφορίζε-

ται, ὡσαύτως, πᾶς πιστὸς ὅστις παριστάμενος ἐν τῇ Θ. Λειτουργίᾳ καὶ μὴ ἔχων κώλυμά τι, δὲν μεταλαμβάνει. Ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν. Τίς ὁ τηρῶν τὸν κανόνα τοῦτον, ἵνα μὴ εἴπωμεν, τίς ἐκ τῶν ΓΟΧ δὲν σκανδαλίζεται, ὅταν δὲν κατηγορῇ καὶ διώκῃ ὡς... κακοδόξους τοὺς τηροῦντας τοὺς κανόνας τούτους;!...

γ) Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἡλίου φαινότερον τὸ ἄτοπον τοῦ συλλογισμοῦ, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀπαιτεῖται νέα καταδίκη τῶν καινοτόμων τοῦ 1924, ἐφ' ὅσον ἔχει καταδικασθῆ ἡ καινοτομία αὕτη ἀπὸ τὸ 1583, εἶναι αὕτη αὕτη ἡ σύνοδος τοῦ 1583 ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ δύο μετ' αὐτήν, ἦτοι τοῦ 1587 καὶ 1593.

Ἐρωτῶμεν διατὶ νὰ παραστῇ ἀνάγκη συγκροτήσεώς των τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ δ η ἀπὸ τὸν Ζ' Ἀποστολικὸν Κανόνα εἶχε καταδικασθῆ ἡ καινοτομία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πασχαλίου ἥτις θὰ προεκάλει ἀναγκαστικὸν ἔορτασμον τοῦ Πάσχα ὁμοῦ μετὰ Ἰουδαίων ἢ πρὸ τοῦ Πάσχα τούτων, ἀμφοτέρω ἀπηγορευμένα; Ἡ μήπως, φρονεῖτε, ὀσιολογιώτατε, ὅτι οἱ Ἀποστολικοὶ κανόνες τυγχάνουν μικροτέρας ἰσχύος τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀνωτέρω ὀρθοδόξων συνόδων καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπηρεῖτο ἡ συγκρότησίς των; Ἄλλὰ καὶ κάτι ἄλλο διατὶ νὰ συνέλθῃ ἡ τοῦ 1587, ἐφ' ὅσον εἶχεν προηγηθῆ ἡ τοῦ 1583;! Διατὶ δὲ καὶ ἡ τοῦ 1593, ἐφ' ὅσον εἶχον προηγηθῆ αἱ ἑτεραι δύο;!!!...

Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ καινοτομία αὕτη, τὸ κατ' ἀρχὴν (1582), ἔλαβε χώραν μόνον ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ παντελῶς ἀπηλλοτριωμένῃ πρὸ 500 ἡ δ η ἐτῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τότε πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ σύνοδος τῶν ἐπισκόπων ἐ κ ά σ τ η ς ἐ π ο χ ῆ ς οὐ μόνον ἀπαιτεῖται ὅπως διατρανοῖ τὰ παραδοθέντα καὶ διδασκόμενα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀνανεοῖ ταῦτα, ἀνάγκης ἐμφανισθείσης, καὶ συνεχῶς ἐπισεῖν τὴν ἀπειλὴν τῶν ἐπιτιμιῶν καὶ διὰ τὰς ἤδη προκατεγνωσμένας καινοτομίας ἢ κακοδοξίας. Διὰ τῆς ἀνωτέρω διαγωγῆς τῆς ἀποδεικνύει: α) Τὴν βουλὴν καὶ διδαχὴν τῆς Ἐκκλησίας μίαν καὶ καθολικὴν· β) Τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἐκ νέου καταδίκης πάσης κακοδοξίας, προκατεγνωσμένης ἢ μὴ, πρὸς διαφύλαξιν, ἀφ' ἑνός, τοῦ ἐκάστοτε ποιμνίου τῆς, δικαίαν τιμωρίαν, ἀφ' ἐτέρου, οἰουδήποτε καινοτόμου ἢ αἰρετικοῦ —ὅστις πιθανὸν ἐξ ἀγνοίας τῆς διδαχῆς τῆς Ἐκκλησίας νὰ πολεμῇ αὐτήν— καὶ τὴν διατράνωσιν, τέλος, τῶν μαρτυριῶν τοῦ Θεοῦ μέχρι τερμάτων αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται τοῦτο χαρακτηριστικῶς ἀπὸ τὸν α' κανόνα τῆς ΣΤ' καὶ Ζ' Οἰκουμενικῆς.

Ἐπίσης δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ συγκρότησις συνόδου πρὸς καταδίκην τῆς α' ἢ β' κακοδοξίας —ἔστω καὶ ἂν αὕτη ἔχει προκαταδικασθῆ ὑπὸ ἐτέρας τοιαύτης,— τυγχάνει ἀ π ο λ ύ τ ω ς ἐ π ι β ε β λ η μ έ ν η, καθόσον ἐν αὐτῇ θὰ δικασθῇ δ ι α φ ό ρ ω ς ἕκαστος τῶν πρωτεργατῶν καὶ συνεργατῶν τῆς κακοδοξίας, βάσει πάντοτε ποικίλων κριτηρίων, ὡς βλέπομεν τοῦτο ἐναργέστατα εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἰδίᾳ τῆς Ζ', καὶ συνεπῶς, τυγχάνει, τὸ ὀλιγώτερον, ἀ φ ε λ έ ς κ α ι ἀ ν τ ι -

παροδοσιακὸν τὸ φερόμενον ὡς ἐπιχείρημα τῶν ἐναντία φρονούντων: «Πρὸς τί ἡ ἀνάγκη συγκροτήσεως συνόδου ἐφ' ὅσον ἔχει προκαταδικασθῆ ἢ α' ἢ β' καινοτομία;»

Ἰπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐσφαλμένην λογικὴν, δὲν ἀπαιτεῖται, τότε, οὐδὲ διὰ τὴν καταδίκην τῆς αἱρέσεως τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ Σύνοδος, δεδομένου ὅτι ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους κακοδοξίαι αἵτινες τὸν συνιστοῦν, ἔχουν προκαταδικασθῆ ἀπὸ πλείστας τοπικὰς καὶ Οἰκουμενικὰς συνόδους!! Ἰπὸ τοιαύτας ὁμως προϋποθέσεις ποιμαντικῆς, πῶς θὰ πληροφορηθῆ ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ὅτι οἱ ποιμαίνοντες αὐτὸν τυγχάνουν λύκοι βαρεῖς; Πῶς ἐπισήμως καὶ τελικῶς θὰ ἀποβληθοῦν οὗτοι τῶν θρόνων των ἄνευ ἀποφάσεως συνόδου, τῆς ὁποίας τὰ μέλη θὰ τυγχάνουν ἀκριβῶς οἱ ζῶντες γνήσιοι ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς αἱρέσεως;

Σὰς ἐρωτῶμεν· Μήπως δὲν εἶναι προκατεγνωσμένον ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τὸ νὰ διατελῆ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἐκκλησιαστικὸς καὶ πολιτικὸς ἄρχων ὁμοῦ; Ἀσφαλῶς ναί! Ἰδοὺ ὁμως ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ καθαιρεθῆ ὁ πάλαι τῆς Κύπρου Μακάριος, ἐὰν δὲν κατεδικάζετο ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ἀρχιερέων καὶ πάλιν, ἦτοι τὴν σήμερον, ὥστε νὰ ἔλθῃ εἰς πρᾶξιν ὅ,τι ὡς λόγος, ἦτοι δυνάμει, διετάσσετο ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων. (Ὅρα σχετικῶς τὸ τέλος τῆς θαυμασίας σημειώσεως εἰς τὸν Γ' Ἀποστ. Κανόνα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ἢ ὁποία τυγχάνει ἀκριβῶς παράλληλος πρὸς τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα).

Ἰδοὺ σεβαστέ μοι π. Μᾶρκε, διατὶ ἀναγκαία πάντοτε ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις πρὸς καταδίκην ὄχι τόσον τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας, ἢ ὁποία πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ προκαταδικασμένη, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ὅσον τῶν κακοδοξούτων ἀτόμων, τῶν φορέων δηλαδὴ καὶ κηρύκων τῆς κακοδοξίας, τὰ ὁποῖα δέον ὅπως πάντοτε δικάζονται καὶ καταδικάζονται ὑπὸ συγχρόνων των ὀρθοδόξων ποιμεναρχῶν.

Γράφομεν τοῦτο καὶ ἐπιμένομεν τοσοῦτον, διότι τὸ ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε κινδυνεύει ἀπὸ τὰς... προκαταδικασμένας αἱρέσεις ἢ νεοφανεῖς τοιαύτας, ἔστω καὶ καλῶς διατετυπωμένας καὶ ἀρίστως προγραμματισμένας, πλὴν εὐρισκομένας εἰς τό... γραφεῖον τοῦ αἱρετικοῦ συγγραφέως καὶ πατρός των!! (Ἐκ παραλλήλου πάλιν, οὐδεὶς αἱρετικὸς κινδυνεύει ἐκ τῶν... γεγραμμένων καὶ εἰς τό... Πηδάλιον εὐρισκομένων ἱερῶν Κανόνων, ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἢ ζῶσα σύνοδος τῶν ἐπισκόπων ἢ ὁποία καὶ θὰ ἐφαρμόσῃ αὐτούς).

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου παραγγέλλει τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου, συνεπῶς δὲ καὶ τῆς κοινωνίας μετὰ παντός «γυμνῆ τῇ κεφαλῇ κηρύσσοντος αἵρεσίν τινα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄρχεται νὰ κινδυνεύῃ τὸ ποίμνιόν της. Ὁ ἱερός Νικόδημος σχολιάζων τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν σημειοῖ:

«Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Κανόνος φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει τινὰς νὰ

χωρίζεται, κατά τὸν Βαλσαμῶνα, ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν του, ἐὰν αὐτὸς ἔχη μὲν καμμίαν αἴρεσιν, τὴν φυλάττει ὁμως εἰς τὸ κρυπτόν καὶ δὲν τὴν κηρύττει· τυχὸν γὰρ αὐτὸς πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα νὰ διορθωθῆ».

Συμπερασματικῶς λοιπὸν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, ἀνεξαρτήτως ἐὰν μία κακοδοξία ἢ καινοτομία τυγχάνει προκατεγνωσμένη ἢ προκαταδεδικασμένη ὑπὸ προηγουμένης συνόδου πρὸς καταδίκην τῶν ἐκάστοτε ἐμφανιζομένων φ ο ρ έ ω ν α ὕ τ ῆ ς, (οἱ ὁποῖοι εἶναι πιθανὸν νὰ ἐμφανισθοῦν μετὰ 50, 100 ἢ 400 χρόνια, ὡς ἐγένετο καὶ μετὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν) ἐπιβάλλεται ἢ ἐκ ν έ ο υ συγκρότησις συνόδου πρὸς καταδίκην τῶν δ ι ἄ π ρ ὠ τ ῆ ν φ ο ρ ἄ ν οὔτως ἢ ἄλλως ἐμφανιζομένων παραβατῶν, ὡς ἐν πλάτει ἀπεδείχθη ἀνωτέρω.⁽³⁾

Καιρὸς ὁμως νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὸ λοιπὸν περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σας, τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς, τυγχάνει ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐ κ τ ὅ ς π ρ ἄ γ μ α τ ι κ ὅ τ ῆ τ ο ς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τελείως ἄ σ υ ν ε π έ ς πρὸς τὰς λοιπὰς ἐνεργείας ὑμῶν καὶ τῆς προϊσταμένης σας Ἀρχῆς.

Ἐπιχειρήματα ἐκτὸς πραγματικότητος.

Ἵτι τὰ ἐπιχειρήματά σας, ὀσιολογιώτατε, εὐρίσκονται ἐκτὸς πάσης πραγματικότητος, ἀποδεικνύεται λίαν εὐκόλως ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεώς των. Γράφομεν τοῦτο, διότι ἐπιθυμοῦντες νὰ διακηρύξῃτε τὴν θεωρίαν τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, καταφεύγετε εἰς τὰς ἀντικανονικὰς καὶ τοῦτ' αὐτὸ βλασφήμους καὶ αἰρετικὰς ἐνεργείας ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ὁμως ἤρχισαν νὰ ἐκδηλοῦνται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1965 διὰ: τῶν ποικίλων συμπροσευχῶν μεθ' αἰρετικῶν, τῆς ἀφαιρέσεως εἰκονοστασιῶν ἐκ διαφόρων ὀρθοδόξων Ναῶν, τῆς μεταδό-

3. Πιθανὸν νὰ μᾶς τεθῆ ἐνταῦθα τὸ ἀκόλουθον ἐρώτημαJ «Καὶ ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς σήμερον οὐδεμία πρόθεσις τακτοποιήσεως τῆς ἡμερ. καινοτομίας παρατηρήθη ἀλλὰ τοῦναντίον ζωηραὶ καὶ ἐργῶδεις γίνονται προσπάθειαι πρὸς δικαίωσιν ἐν τῇ μελλούσῃ «πανορθόδοξῳ» συνόδῳ οὐ μόνον τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἀλλὰ καὶ τῶν κακοδόξων καὶ τοῦτ' αὐτὸ αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, τὰ ἀνωτέρω περὶ δυνάμει σχίσματος καὶ μυστηρίων, μέχρι πότε θὰ ἰσχύουν;»

Ἐν πρώτοις τὸ θέμα εἶναι μέγα καὶ δὲν λύεται εἰς μίαν ὑποσημείωσιν. Ἐκ δευτέρου, διὰ νὰ μὴ πολυπραγονῶμεν, ἢ μᾶλλον οἰκοδομῶμεν ἐπὶ σαθρῶν θεμελιῶν, λ ο γ ι κ ὶ ὡ ς ἐπιβάλλεται νὰ γνωρίζωμεν ἐὰν ὁ ἐρωτῶν ἀπεδέχθη τὰς μέχρι τοῦδε διατυπωθείσας θέσεις ἡμῶν καὶ κ α τ ὅ π ι ν θὰ λάβῃ τὴν δ έ ο υ σ α ν ἀπάντησιν. Τέλος, δὲν θὰ ἦτο φ ρ ο ν ι μ ὶ ὡ τ ε ρ ο ν καὶ ἄ ν α γ κ α ι ὅ τ ε ρ ο ν παντὸς ἄλλου, νὰ γνωρίζῃ ὁ ἐρωτῶν τ ἰ π ι σ τ ε ὕ ε ι ἐν προκειμένῳ ἢ Ρ. Διασπορά, ἢ πνευματικὴ μήτηρ ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων;....

σεως τῶν θείων Μυστηρίων εἰς παπικούς, τῶν αἰρετικῶν κηρυγμάτων τοῦ ἀπελθόντος Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ νῦν ἐπαξίου διαδόχου του Δημητρίου, τοῦ Θυατείρων Ἀθηναγόρου, τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου, τῆς καταστρατηγήσεως τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων ἐπισήμως πλέον καὶ ἐμφανῶς διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ.λ.π.

Πάντα ὅμως τ' ἀνωτέρω, σεβαστέ μοι π. Μάρκε, ἐγένοντο 40 ὄλα ἔτη μ ε τ ἄ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, καὶ συνεπῶς ἀδυνατοῦν νὰ σᾶς διευκολύνουν εἰς τὰ ἀναληθῆ συμπεράσματά σας, δεδομένου ὅτι ἐξετάζομεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924 καὶ οὐχὶ τὰ τῆς σημερινῆς κακοδοξίας!

Τὸ πάθημα ἐπίσης τοῦ μαθητοῦ τοῦ ἀγίου Παΐσιου τὸ ὁποῖον παρουσιάζετε εἰς τὴν σελίδα 3 τῆς ἐπιστολῆς σας, ἀναφέρεται εἰς τὴν π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ν — ἄ τ ο μ ι κ ῆ ν καὶ μόνον σχέσιν χάριτος καὶ ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης ἀπορρέουσαν δυνατότητα τελέσεως τῶν μυστηρίων, τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστόν, τελοῦνται καὶ θὰ τελῶνται ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ πίστεως καὶ ἠθικῆς τοῦ ἐκάστοτε κληρικοῦ.

Ἀντιλαμβάνεσθε κατόπιν τούτων ὁποῖαν σύγχυσιν δημιουργεῖτε εἰς τοὺς ἀπλουστέρους τῶν ἀναγνωστῶν σας διὰ τῶν ἀνωτέρω θέσεων. Καὶ διατὶ πάντα ταῦτα; Διότι ἐπὶ 40 καὶ πλέον ἔτη δὲν ἡ θ ε λ ῆ σ α τ ε ν' ἀντιληφθῆτε τὴν τεραστίαν διαφορὰν μεταξὺ ἐνὸς δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ σχίσματος, παρέχοντες οὕτω καὶ εἰς τὰ γηρατεῖα ὑμῶν ἐνισχύσεις εἰς τοὺς ποικίλους ἐχθροὺς ἀφ' ἐνὸς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τοὺς κατηλεутὰς αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου...

Εἶναι καιρὸς πλέον ν' ἀντιληφθῆτε, ὅτι δι' ὅσων ἐγράψατε παλαιότερον καὶ ἀνανεώσατε δυστυχῶς κατ' αὐτὰς διὰ τῆς πρὸς με ἐπιστολῆς σας, οὐδέν τι ἕτερον πράττετε εἰμὴ νὰ ἐπικροτῆτε καὶ δικαιώτε τὸ ἀφελές καὶ ἀντιπαραδοσιακὸν κήρυγμα τοῦ π. Εὐγενίου, ὁ ὁποῖος, εὐκαίρως - ἀκαίρως, εἰς πάντα ἐλεγκτὴν τῆς κατακρίτου θεωρίας του, τῆς ἐχούσης τὸσαύτην ὁμοιότητα πρὸς τὴν ὑμετέραν τοιαύτην τοῦ ἔτους 1937,⁽⁴⁾ ἀπευθύνει τὰ κάτωθι:

«Καὶ ἂν (οἱ νεοημερολογίται) ἔχουν χάριν, εἰς ποῖον κανόνα θὰ στηριχθῶμεν ἡμεῖς ἵνα ἀποκηρύξωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην; Καὶ διατὶ νὰ τὴν ἀποκηρύξωμεν, ἀφοῦ ἔχει χάριν καὶ σωζόμεθα καὶ ἐκεῖ; Καὶ τότε, διατὶ νὰ

4. «Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαίως δύναται νὰ ἐρωτήσῃ πᾶς πιστός: Διατὶ τότε ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι διηρημένη; διατὶ νὰ ὑφίσταται ἀγὼν Ἡμερολογίου καὶ νὰ ὑφίστανται τοιαύτην ταλαιπωρίαν οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ ἐπὶ τόσα ἔτη; Διατὶ τότε οἱ Ἀγιορεῖται νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ἡσυχαστήριά των καὶ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς μυρίους κινδύνους ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, ἐὰν τὰ μυστήρια τῶν σχισματοαίρετικῶν νεοημερολογιτῶν εἶναι ἐν τάξει; (Ἀπόσπασμα τῆς ὑμετέρας ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς π. Δημητριάδος Γερμανὸν καὶ π. Φλωρίνης Χρυσόστομον ὑπὸ ἡμερομ. 10 Ἰουλίου 1937).

διωκόμεθα, ταλαιπωρούμεθα, κοπιῶμεν, φυλακίζόμεθα, ἐξοριζόμεθα, καὶ κακοπαθόμεν ἀσκόπως; Καὶ ἄν, λοιπόν, οἱ σχισματικοὶ ἔχουν ἀκόμη χάριν, τότε ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς δημιουργήσαντας σχίσμα καὶ χωρισθέντας ἀπ' αὐτῶν»!(⁵)

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν προσεκτικῶς τὸ πέλαγος τῆς συγχύσεως τὸ ὁποῖον δημιουργοῦν οἱ ἀνωτέρω λόγοι μετὰ πάσης δυνατῆς συντομίας.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω περικοπὴν δεχόμενος τοὺς Νεοσημερολογίας *de facto* καὶ ἐνεργεῖα σχισματικούς, διαρρηγγύει τὰ ἱμάτιά του καὶ μόνον ἐπὶ τῇ σκέψει ὑπάρξεως χάριτος παρ' αὐτοῖς. Ὅτι ὅμως οἱ σχισματικοὶ στεροῦνται θείας Χάριτος τίς ἀγνοεῖ; Ἀσφαλῶς οὐδεὶς! Ἐνταῦθα ὅμως, δηλαδή εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Νεοσημερολογιτῶν, ὡς σαφῶς εἶδομεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ἀλλὰ καὶ τῶν ἀναφερθέντων τριῶν ἡμετέρων παραδειγμάτων, οὗτοι τυγχάνουν δ υ ν ἄ μ ε ι μόνον σχισματικοί, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδόλως λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του οὔτε ὁ π. Εὐγένιος οὔτε ὑμεῖς, διὸ καὶ περιπίπτετε εἰς μίαν μακρὰν ἄλυσον ἀντιφάσεων, ὡς θὰ δείξῃ περαιτέρω ὁ λόγος.

Συνεχίζων τὸν ἀντικανονικὸν συλλογισμόν του ὁ π. Εὐγένιος, τονίζει ὅτι, ἔαν ἔχουν χάριν οἱ Νεοσημερολογῖται «τότε εἰς ποῖον κανόνα θὰ στηριχθῶμεν ἡμεῖς ἵνα ἀποκηρύξωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην;» Τί τούτου ἀφέλεστερον καὶ ἀ ν τ ι π ἄ ρ α δ ο σ ι α κ ῶ τ ε ρ ο ν; Οὐδέποτε ἀσφαλῶς θὰ ἀνέγνωσε τοὺς ὠραιότατους λόγους τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ὁ ὁποῖος εἰς τὸ θαυμάσιον ἔργον του «Περὶ τῆς συνεχοῦς θείας Μεταλήψεως» γράφει τὰ κάτωθι λίαν ἀρμόδια εἰς τὴν περίπτωσίν μας. «Ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ φθάσει εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τόσων καὶ τόσων ἁγίων οἵτινες ἐκκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμοὺς καὶ κανόνας» (σελ. 108 ἔκδ. 1962). Ἐν ἄλλοις λόγοις, διὰ πάντα κανόνα ὁ ὁποῖος καταπατεῖται, διὰ πάντα ἐκκλησιαστικὸν θεσμόν ὅστις ἀποτελεῖ παράδοσιν τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ ἀθετεῖται, ἐ π ι β ἄ λ λ ε τ α ι ὁ πιστὸς ν' ἀντιδράσῃ καὶ ν ἄ χ ὄ σ η εἰσέτι καὶ αὐτὸ τ ὀ α ἱ μ α τ ο υ προκειμένου νὰ φέρῃ ἐμπόδιον εἰς τὸ ἔργον τῶν καινοτομοῦντων. Θὰ ἦτο ἀληθῆς μωρία νὰ ἀνέμενον οἱ πιστοὶ ὅπως ἀπωλεστοῦν τὰ μυστήρια πρῶτον ἐκ τῆς καινοτομύσεως Ἐκκλησίας (πῶς θὰ τὸ ἐπληροφοροῦντο;) καὶ κατόπιν ν' ἀντιδράσουν καὶ χωρίσουν τὰς εὐθύναις των, διότι αὐτὸ ἀκριβῶς διδάσκει ὁ π. Εὐγένιος καὶ ὑμεῖς π. Μάρκε διὰ τῆς πρωτοτύπου θεωρίας σας!

Τὰ σχετικὰ παραδείγματα, ὡς λέγει ἀνωτέρω ὁ ἅγιος εἶναι ἀναρίθμητα καὶ οὐδὲν ἕτερον διατρανοῦν καὶ κηρύττουν εἰμὴ τὴν γενικὴν ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν ὅπως ἀντιδρῶν καιρίως καὶ ἀμέσως κατὰ πάσης προσβολῆς ἱεροῦ κανόνος ἢ παραδόσεως ὀποθενδήποτε προερχομένης. Ἀναφέρομεν μερικά ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

5. Ὅρα Ε. Τόμπρου, Πρὸς εὐλαβέστατον ἱερέα μοχθοῦντα... σελ. 3 Ἀθήναι 1972.

α) Διὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας οἵτινες κατεπατήθησαν ἐπὶ ἁγίου Χρυσοστόμου, οἱ φίλοι αὐτοῦ «Ἰωαννῖται» ἐπίσκοποι μετὰ πλήθους πιστῶν, ἀντέδρασαν μεγάλως καὶ μέχρι σχίσματος διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀδίκου ἐξορίας τοῦ μεγάλου πατρός.

β) Διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης τὸ 407 διέκοψε τὰς σχέσεις τῆς μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Κων)πόλεως. Οἱ ἱστορικοὶ τὸ χαρακτηρίζουν ὡς τὸ πρῶτον σχίσμα μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἄδικον καὶ μόνον ἐξορίαν ἑνὸς Πατριάρχου(!) καὶ ἔρχεται κατόπιν ὁ π. Εὐγένιος ἐρωτῶν ἀνερευθριάστως: «Εἰς ποῖον κανόνα θὰ σ τ η ρ ι χ θ ῶ μ ε ν ἡ μ ε ἶ ς, ἵ ν α ἀ π ο κ η ρ ὺ ξ ω μ ε ν τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην;» Εἰς ποῖον κανόνα; Εἰς τὴν π ρ ᾶ ξ ι ν ἀ κ ρ ι β ῶ ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς, ἥ τ ι ς κ αὶ ἐ θ ε σ μ ο θ ἔ τ η σ ε ν ἀργότερον τοὺς σχετικoὺς ἱεροὺς κανόνας (31ον Ἀποστ., 15ον τῆς Α'Β' Συνόδου), ὡς ἀναγλύφως καὶ λίαν παραστατικῶς ἐμφαίνεται εἰς τὰς περιγραφομένας νῦν σχετικὰς περιπτώσεις. Δυστυχῶς αὐτὰ συμβαίνουν ὅταν τοιοῦτους ἀγῶνας διευθύνουν ἄνθρωποι ὀλίγης παιδείας καὶ τὸ χειρότερον ὀλιγωτέρας συνέσεως καὶ συνέπειας.....

γ) Τὸν Η' αἰῶνα ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης δημιουργεῖ ἀληθὲς σχίσμα ὁμοῦ μετὰ κλήρου καὶ λαοῦ προκειμένου ν' ἀντιδράσῃ εἰς τὸν παράνομον Δ' γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ'.

δ) Τὸν Θ' αἰῶνα ἔχομεν τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν Πατριαρχῶν Ἰγνατίου καὶ Φωτίου, ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀντικανονικὴν ἄνοδον τοῦ δευτέρου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ἀσχέτως ἂν τοῦτο ἀπετέλει τὴν βουλήν καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ διοικοῦντος τότε τὰ τοῦ Κράτους πανισχύρου Βάρδα. Κατὰ τοὺς ἱστορικούς, καὶ πάλιν, τὸ ἀνωτέρω σχίσμα διήρκεσεν ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη.

ε) Τέλη τοῦ Θ' αἰῶνος ἔχομεν πάλιν νέον σχίσμα μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῶν Πατριαρχῶν Νικολάου καὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ διαδόχου του Εὐθυμίου, ἀκριβῶς διὰ τὸν δ' γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, ὡς δηλαδὴ καὶ ἐπὶ ἁγίου Θεοδώρου.

στ) Τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἐξ αἰτίας τῆς ἐνωτικῆς συνόδου τῆς Λυῶν (1275) ἀντιδρᾷ ὁ λαὸς καὶ μέγα μέρος τοῦ κλήρου τῆς Κων-λεως. Τὰ βίαια μέτρα τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Η' καὶ τοῦ ἐνωτικοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου εἰς οὐδὲν ἴσχυσαν. Τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν ἐν λόγω περίοδον προσέφερεν ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα μάρτυρας, ἀρνηθέντας νὰ ὑποκύψουν εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀνωτέρω συνόδου!

ζ) Τὰ αὐτὰ συμβαίνοιν καὶ μάλιστα εἰς μεγαλυτέραν κλίμακα ἐπὶ τῇ ψευδενώσει τῆς Φλωρεντίας (1438—9). Οὔτε εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν, οὔτε ἐνταῦθα ἔχομεν μαρτυρίας ὅτι ὁ λαὸς ἢ ὁ κλῆρος ἀνέμενε ὅπως ἀπωλεσθῶν τὰ μυστήρια ἐκ τῶν φιλενωτικῶν καὶ κατόπιν ν' ἀντιδράσουν. Οὐδεὶς ἱστορικὸς ἀναφέρει ὅτι ἐκηρύχθη παρά τινος τοιαύτη διδαχὴ!

η) Τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἔχομεν ἐπίσης τὸ εἰς πολὺ ὀλίγους γνωστὸν σχίσμα τῶν Ἀρσενιατῶν (1250—1372) ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀντικανονικῆς ἀνόδου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κων-λεως τοῦ Ἐφέσου Νικηφόρου.

θ) Τέλος, πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν (1754—1809) ἐν Ἀγίῳ Ὄρει λαμβάνει χώραν τὸ περιώνυμον Κολλυβαδικὸν κίνημα μὲ πλήρη ἐκκλησιαστικὴν διακοπὴν τῶν δύο ἀντιμαχομένων παρατάξεων. Οἱ σύγχρονοι «Ζηλωταί» Ἀγιορεῖται πατέρες ἀναφερόμενοι τὸ ἔτος 1934 εἰς αὐτό, γράφουν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ εἰς τὴν «Ἀπολογία» των.

«Οἱ τηρηταὶ τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ὑπέστησαν μαρτύρια ὀλόκληρα ὑπὸ τῶν ἀντιφρονούντων. . . Τί; μέγαλον πρᾶγμα ἦτο ἐὰν παρεβιάζον ὀλίγον τὴν παράδοσιν οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι καὶ ἐτέλουν τὰ μνημόσυνα καὶ κατὰ Κυριακὴν; Δὲν τὸ ἔπραξαν ὁμῶς προτιμήσαντες τὸν θάνατον, προξενήσαντα αὐτοῖς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου» (σελ. 36).

Μήπως πάντα τὰ ἀνωτέρω σχίσματα ἐγένοντο ἐπειδὴ αἱ ἀντίθετοι παρατάξεις εἶχον ἀπωλέσει προηγουμένως τὴν θεῖαν Χάριν; Ἀσφαλῶς ὄχι, δεδομένου ὅτι οὐδαμοῦ μαρτυρεῖται τοῦτο, ἀλλ' ἀπλῶς διότι παρεβιάσθησαν ἱεροὶ τινες κανόνες ἢ καὶ μία μόνον ἱερὰ παράδοσις. Καὶ ὁμῶς ὀσιολογίωτατε, ὁ παρομοίας μεθ' ὑμῶν νοοτροπίας ἐν προκειμένῳ π. Εὐγένιος, στεντορείως διακηρύσσει: «Καὶ διατί νὰ τὴν ἀποκηρύξωμεν (τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν) ἀφοῦ ἔχει χάριν καὶ σωζώμεθα καὶ ἐκεῖ;» Ποῖος εἶναι δυνατὸν ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τὰ ῥήματα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν κατ' εὐθείαν βλασφημίαν τῆς ἱερᾶς μνήμης πάντων τῶν ἀγωνισθέντων εἰς τὰ πρὸ ὀλίγου ἀναφερθέντα ἐπαινετὰ σχίσματα, καὶ οἱ ὅποιοι διὰ τῆς στάσεώς των αὐτῆς διέσωσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀπὸ τὰ μείζονα καὶ χειρότερα δεινά;

Καὶ ὁμῶς διὰ τοὺς συναδέλφους σας π. Μᾶρκε, οἱ ἀνωτέρω ἀγῶνες θεωροῦνται τελείως «ἄσκησις», ὡς ἀκριβῶς γράφουν: «Διατί νὰ διωκώμεθα, κοπιῶμεν, φυλακίζόμεθα. . . ἀσκήσις;» Ἐρωτῶμεν ὑπάρχει πλέον ἀντιπαραδοσιακὸν κήρυγμα τῆς ἀνωτέρω διδαχῆς; Ἐὰν οἱ πιστοὶ ἔπρεπε ν' ἀγωνίζωνται μόνον. ὅταν ἔχη πλέον χαθῆ ἢ χάρις ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν των, ἐρωτῶμεν δὲν θὰ ἦσαν οἱ πλέον χλιαροὶ καὶ δειλοὶ χριστιανοί, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεψαν νὰ φθάσῃ ἡ Ἐκκλησία των εἰς μίαν τοιαύτην ἀθλιεστάτην κατάστασιν; Δὲν θὰ ἔπρεπε κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ν' ἀντιδράσουν ἐφ' ὅσον ἦτο μικρὰ εἰσέτι ἡ καινοτομία καὶ τὸ κακὸν νηπιάζον καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει του, δυνάμενον κατὰ τὸν ψαλμῶδὸν «νὰ ἐδαφισθῆ» ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ὁμολογουμένης ἀντιδράσεώς των;

Ἡ μήπως φρονεῖτε ὅτι ἡ ἀντίδρασις των ἔπρεπε νὰ περιορισθῆ εἰς λόγους καὶ μόνον, ἀρκοῦμενοι ἦτοι εἰς μίαν συγχρόνου μορφῆς «σύνεσιν» τῶν συνεχῶς. . . ῥήμασι μόνον διαμαρτυρομένων ὀρθοδόξων «συντηρητικῶν» ἱεραρχῶν κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πιστεύομεν ὅτι μετέχει τῆς βλασφημίας καὶ ὁ ἕτερος λόγος τοῦ συναγωνιστοῦ σας ἐν τῇ προκειμένῳ περιπτώσει π. Εὐγενίου, διακηρύσσοντος:

«Τότε ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς δημιουργήσαντας σχίσμα καὶ χωρισθέντας

ἀπ' αὐτῶν» (δηλαδή τῶν Νεοημερολογιτῶν). Ὁχι, ἀγαπητέ μοι πάτερ, οὐδὲν ἀλλοίμονον ἀνήκει εἰς τοὺς ἀντιδράσαντας κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας πιστοῦς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἔπαινος καὶ τιμὴ! Τὸ ἀλλοίμονον ἀνήκει εἰς τοὺς διακηρύσσοντας ὅτι πρέπει νὰ μὴ διακόπτωμεν κοινωνίαν διὰ τυχὸν καινοτομίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ μόνον ὅταν γίνῃ τοιαύτη ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς χάριτος!!.. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἣτις θὰ ἔχῃ τοιοῦτους πιστοῦς οἱ ὅποιοι ἀληθῶς εἰς οὐδὲν θὰ διαφέρουν μὲ τοὺς στρατιώτας ἐκείνους οἱ ὅποιοι φυλάσσοντες τὴν πολιορκουμένην πόλιν των, ἀφήνουν ν' ἀνέβουν εἰς τὰ τεῖχη καὶ νὰ εἰσέλθουν διὰ τῆς πύλης τῆς οἱ ἐχθροὶ καὶ τότε μόνον λαμβάνουν τὰ ὄπλα πρὸς ἀντιμετώπισίν των! Ποῖος δὲν διακρίνει τὸ ἔνοχον καὶ μάταιον μιᾶς τοιαύτης ἀντιδράσεως;

Ἴδου ἐν ὀλίγοις π. Μάρκε, ἡ θεολογία τῶν συναγωνιστῶν σας καὶ ὑμῶν τῶν ἰδίων. Ἄς ἴδωμεν ὅμως νῦν καὶ τὰς φοβερὰς ἀσυνεπειᾶς τῆς πρὸς με ἐπιστολῆς σας.

Κραυγαλαί ἀντιφάσεις.

Α) Εἰς τὴν πολυγραφηθεῖσαν ἀλληλογραφίαν σας, τὴν διαμειφθεῖσαν μετὰ τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Χρυσοστόμου ἐν ἔτει 1966, ἐπανειλημμένως προσεφωνεῖτε τοῦτον ὡς ἑξῆς:

(α) «Σεβασμιώτατε, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ ἐπιφωνοῦμεν ταπεινῶς: Πολλὰ τὰ ἔτη Ὑμῶν εἶψαν. Ἐχάρημεν σφόδρα, ἀναγνόντες μετὰ προσοχῆς αὐτὴν (τὴν ἐπιστολήν) καὶ διαγνόντες ἐν αὐτῇ τὸ κατ' ἑξοχὴν διακριτικὸν τοῦ ἀληθοῦς ποιμένος γνώρισμα...».

(β) «Εὐλαβῶς προσφέρομεν τὸν προσήκοντα σεβασμὸν εὐχόμενοι ταπεινῶς, ὅπως ὁ Δομῆτορ τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττει τὴν Ὑμετέραν τιμίαν Σεβασμιότητα ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ...» καὶ

(γ) «Συναλγοῦντες μετὰ τῆς τιμίας Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, δι' ἣν ὑπέστητε δοκιμασίαν, καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ Ὑμῶν ἢ Ἀγία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ...».

Σᾶς ἐρωτῶμεν Ὁσιολογιώτατε ποῖος ἀναγνώστης τῶν ἀνωτέρω προσφωνήσεών σας εἶναι δυνατόν ποτε νὰ φαντασθῇ ὅτι αὐταὶ ἀπευθύνονται εἰς ἱεράρχην... ἐστερημένον τῆς θείας χάριτος καὶ συνεπῶς εἰς τὰς τάξεις τῶν σχισματοαιρετικῶν διατελοῦντα;!.. Ὄταν δὲ πληροφορηθῇ ἐν συνεχείᾳ ὅτι ὁ προσφωνῶν τυγχάνει καὶ ὀπαδὸς τῆς θεωρίας τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, λόγῳ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, δὲν θὰ φρικιάσῃ κυριολεκτικῶς διὰ τὴν ἀσυνεπειάν του ταύτην;

Β) Εἰς τὴν μελέτην σας ἐπίσης «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν πολέμῳ» σ. 16, ἐξετάζοντες τὴν ἐπιτελουμένην διάβρωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ

τὸ 1924, ο ὕ δ α μ ο ὕ ἀναφέρετε ὅτι ἀπωλέσθη ἡ χάρις ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως, ὡς εἶπομεν, τοὺς κατηγορεῖτε διότι δίδουν τὰ μυστήρια τῶν εἰς τοὺς αἰρετικούς Παπικούς... Πρὸς τί τότε μᾶς παραπέμπετε εἰς τὴν ἀνωτέρω μελέτην σας; Διὰ νὰ ἴδωμεν τί; Τὴν ὑπαρξιν τῆς χάριτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ ὑμετέραν ἀσυνέπειαν;..

Γ) Πῶς πάλιν Ὁσιολογιώτατε, κατόπιν τοιούτου πιστεύω, ἐδέχθητε ὡς ἀρχιεπίσκοπόν σας τὸν κυρὸν, Ἀκάκιον Παπᾶν, τὴν στιγμὴν ὅπου οὗτος εἶχε χειροτονηθῆ ἐν ἔτει 1960 ὑπὸ ἱεραρχῶν τῆς Συνόδου τῆς Ρ. Διασπορᾶς κ ο ι ν ω ν ο ὕ ν τ ω ν π λ ῆ ρ ω ς μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διακηρύσσετε ἀφ' ἑνὸς τὸ ὑπεύθυνον καὶ κατακριτέον τῶν κοινωνούντων τοῖς Νεοημερολογίταις καὶ κατόπιν νὰ ἐπαναπαύεσθε διαποιμενόμενος ὑπὸ ἀρχιεπισκόπου χειροτονηθέντος ἀπὸ τοιούτους κατακρίτους καὶ ὑπευθύνους;!!..

Ἐὰν δὲ ἀναμνησθῆ τις ὅτι ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ δὲν ἔχει οὐδαμοῦ δηλώσει ὅτι συμφωνεῖ πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ κυροῦ Ματθαίου, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ὅτι διακόπτει κοινωνίαν πρὸς τὰς λοιπὰς «ὀρθοδόξους» Ἐκκλησίας, πῶς εἶναι δυνατόν, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ εἰρηνεύετε κοινωνοῦντες μετ' αὐτῆς ἀπαθῶς, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν πού τὸ ἀντελήφθητε νὰ διαμαρτυρηθῆτε ἐντόνως καὶ ὑμεῖς καὶ ἡ Σύνοδός σας;(6)

Πῶς ἐπίσης ἡ ἐτέρα παράταξις τῶν Ματθαϊκῶν, ἡ δῆθεν αὐστηρωτέρα πάσης ἄλλης, ἡ διυλίζουσα τὸν κώνωπα, κατὰ τὸ λόγιον, μήπως καὶ μολυνθῆ ἔστω καὶ ἐξ ἀπλοῦ χαιρετισμοῦ νεοημερολογίτου, πῶς εἶναι δυνατόν λέγομεν νὰ μὴ προκαλῆ τὸν γέλωτα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ της, ὅταν συνεχῶς σεμνύνεται ἐν αὐτῷ διὰ τὴν κοινωνίαν της μετὰ τῆς ἀνωτέρω Συνόδου, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὰ συλλεϊτουργα τοῦ Σεβ. Καλλίστου μετὰ ἐπισκόπων τῆς Ρ. Διασπορᾶς, τὴν στιγμὴν ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης κ. Φιλάρετος συνελειτούρ-

6. Ἐνταῦθα θὰ πρέπη νὰ σημειωθῆ πρὸς ἄρσιν τυχὸν παρεξηγήσεως ὅτι, γράφοντες καὶ ὁμιλοῦντες περὶ κοινωνίας τῆς Ρ. Διασπορᾶς μετὰ τῶν συγχρόνων Νεοημερολογιτῶν, οὐδέποτε ὑπελάβομεν ταύτην ὡς ἐ π ί σ η μ ο ν, γ ε ν ι κ ῆ ν ἢ κἂν τ α κ τ ι κ ῆ ν, ὡς συμβαίνει μὲ τὰς λοιπὰς «ὀρθοδόξους» Ἐκκλησίας. Ἀπλῶς, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων δύναται τις εὐκόλως νὰ διαγνώσῃ, αὕτη τυγχάνει π ε ρ ι σ τ α τ ι κ ῆ, ὡς ἐξαίρεσις ἐμφανιζομένη καὶ δὴ μετὰ κληρικῶν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ ἀσφαλῶς τῆς γνωστῆς εὐεργετικῆς θέσεως ἣν ἔλαβεν ἔναντι τῆς Ρ. Διασπορᾶς κατὰ τὴν ἐμπερίστατον ταύτης προπολεμικὴν περίοδον.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἐξαίρεσις αὕτη δὲν παύει νὰ εἶναι λίαν ἐ π ι κ ῖ ν δ υ ν ο ς διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀκριβῶς λόγῳ τῆς μετ' αὐτῆς κοινωνίας της — εἰς μίαν μάλιστα ἐποχὴν τοιαύτης οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος καὶ ἀθετήσεως τῶν ἱερῶν τῆς Ὄρθοδοξίας Παραδόσεων — σημεῖον ἄλλως τε ἱκανῶς παρατηρηθὲν ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν ὥστε ἀνερευθριάστως νὰ ἀποφαίνονται: «Συνεπῶς τίνα διαφορὰν ἔχομεν μετὰ τῶν Παλ)γιτῶν, ὅταν διὰ μέσου τῆς Ρ. Διασπορᾶς καὶ τῶν Σέρβων κληρικῶν κοινωνοῦν καὶ οὗτοι, ἔστω καὶ ἐμμέσως μεθ' ἡμῶν;» Τὸ ἐρώτημα καθίσταται τραγικὸν διὰ τὸν μὴ δυνάμενον νὰ διίδῃ τὴν πραγματικὴν του ἀξίαν ἀπλοῦν λαὸν τῶν ΓΟΧ, διὸ καὶ τὸν λόγον ὡς καὶ τὴν σχετικὴν ἐν προκειμένῳ εὐθύνην φέρει καθ' ὀλοκληρίαν ἡ ἡγεσία του... .

γῆσε καὶ τὸ 1972 μετὰ τοῦ Σέρβου ἱερομονάχου Ἀθαν. Γιέβτιτς ἐν Παρισίοις, ὅστις κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ δηλώσεις, καὶ μὲ τὸ νέον λειτουργεῖ, καὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μνημονεύει;

Ὅταν δὲ σκεφθῆ τις ὅτι ἡ μ ε ῖ ς τὸ 1971 δι' ἐν παρόμοιον ὡς τὸ ἀνωτέρω συλλειτουργὸν ἠρνήθημεν νὰ χειροτονηθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου, οἱ δὲ Μαθηαῖκοι ἀρχιερεῖς τὴν ἰδίαν ἡμέραν ΕΧΕΙΡΟΘΕΤΟΥΝΤΟ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Συνόδου προκειμένου νὰ γίνουν κοινωνικοὶ μετ' αὐτῆς, ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον εἶναι ἱκανὸν ν' ἀντιληφθῆ τὸ μέτρον συνεπείας τῆς ἀνωτέρω παρσάτῃς ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τῶν ἰδίων οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὰ γνωστὰ συνθήματα τῆς ἀπωλείας σπεύδετε νὰ ἐνωθῆτε μετὰ τῶν Μαθηαῖκῶν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ παιζόμενον θέατρον εἰς βάρος τῆς ὅλης θεολογικῆς ἐμφανίσεως καὶ προβολῆς τοῦ ἀγῶνος!

Δ) Πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ πάλιν τῶν ἀπόψεών σας, μᾶς παραπέμπετε εἰς τὴν μελέτην «Ἀποστασίας ἔλεγχος», ἔκδ. 1934, τὴν ὁποίαν ὡς γράφετε, συνέγραψαν «οἱ 10 πνευματικοὶ Ἀγιορεῖται».

Ὅντως, ἐν σελ. 331 εἶδομεν τὰς ἐννέα ὑπογραφὰς τῶν «συγγραφέων» τῆς ἀνωτέρω μελέτης (καθ' ἡμᾶς, πάντως, τυγχάνει ε ῖ ς ὁ συγγραφεὺς, ἡ ὑμετέρα ὀσιολογιότης), καὶ τέταρτον κατὰ σειρὰν ἀνεγνώσαμεν: Ἀ κ ἄ κ ι ο ς π ν ε υ μ α τ ι κ ὁ ς. Πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ ἀρχιμανδρίτου, τοῦ ὡς καὶ ὑμεῖς, ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα διατελέσαντος ἀντιπάλου τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου, καὶ κατόπιν γενομένου, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, Ἀρχιεπισκόπου τῶν ΓΟΧ. Κατόπιν ὁμως τῆς ἀνωτέρω περιγραφείσης χειροτονίας του, φρονεῖτε π. Μᾶρκε, ὅτι δύνασθε νὰ ἐνισχυθῆτε εἰς τὰς ἀπόψεις σας ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους «ἐπιχειρήματα»; Εὐτυχῶς τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνετε εἶναι νά... ἐπικροτῆτε τὰς ἰδικὰς μας θέσεις καὶ οὐδὲν ἕτερον!..

Ε) Ἀλλὰ τὸ ἔτι τραγικώτερον εἶναι ἐν προκειμένῳ τὸ γραφόμενον ἐν σελ. 15α τῆς μελέτης σας «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν πολέμῳ», ὅπερ μάλιστα ἐπαναλαμβάνετε καὶ εἰς τὴν σελ. 2 τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς σας. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις διαμαρτύρεσθε ἐντόνως διότι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία παρέσχε τὰ Μυστήρια εἰς τινὰς παπικούς.

Σᾶς ἐρωτῶμεν, π. Μᾶρκε ποῖα μυστήρια μετέδωκεν, ἐφ' ὅσον, ὡς ἰσχυρίζεσθε, ἀπώλεσεν τὴν χάριν ἤδη πρὸ ἱκανῶν δεκαετιῶν;!.. Εἶναι δυνατόν ὁ ἄνευ χάριτος νὰ μεταδίδη... χάριν; Ἀληθῶς ὀσιολογιώτατε καὶ μόνον ἡ ἀνωτέρω ἀντίφασίς σας εἶναι ἱκανὴ ν' ἀποδείξη λ ὁ γ ο ν κ ε ν ὀ ν ὀλόκληρον τὸν πύργον τῶν ἐπιχειρημάτων σας περὶ ἀπωλείας τῆς χάριτος κ.λ.π.

Αἱ ἐγκύκλιοι 1948 καὶ 1950.

ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀνωτέρω ἀποδειχθειῶν ἀντικανονικῶν, ἀντιφατικῶν καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀδοκίμων μαρτυριῶν, καταλήγετε εἰς τὸ τραγικὸν συμπέ-

ρασμα ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος ἀποτελεῖ «τὴν ἰδεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνας», ἐφ' ὅσον, ὡς γράφετε, καὶ ὁ κυρὸς Χρυσόστομος «ἐκήρυξε κατ' ἐπανάληψιν» τοῦτο. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἐὰν ἀληθεύετε καὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐπιχείρημά σας.

α) Ἐν πρώτοις εἰς οὐδέμιναν συγγραφὴν τοῦ ἀείμνηστος ἡγέτης τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐκήρυξε τὸ ἀνωτέρω ἀδόκιμον κήρυγμα, οὐδὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἐξορία του συγγραφείσῃ ἐν ἔτει 1950, παρὰ μόνον εἰς τρεῖς περιπτώσεις κατόπιν ἀσκηθείσης βίας ταῦ περιβάλλοντός του. Ἐξηγούμεθα πλατύτερον. Τὸ 1935 ἠναγκάσθη τὸ πρῶτον, ὁμοῦ μετὰ τῶν δύο συνεργατῶν του ἱεραρχῶν Δημητριάδος καὶ Ζακύνθου, νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀνωτέρω ἀπωλείας, δεδομένου ὅτι τοῦτο ἀπετέλει ἀπαράιτητον προϋπόθεσιν πρὸς ἀνάληψιν τῆς κανονικῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγῶνος, τὴν ὁποίαν κατ' οὐδένα λόγον παρέδιδον οἱ ἀγιορεῖται ἱερομόναχοι, εἰμὴ κατόπιν διακηρύξεως τῆς ἀδοκίμου θεωρίας τῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις σημειοῦται διὰ πρώτην φορὰν ἐγγράφως τὸ ἔτος 1934.

β) Τὸ 1948 διακηρύττει ἐπίσης τὸ αὐτό, ἀκριβῶς ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς ἀντικανονικὰς χειροτονίας τοῦ κυροῦ Ματθαίου, προκειμένου ὅπως προστατεύσῃ τὸν ἀπλοῦν πιστὸν λαὸν ὅστις ἠκολούθει τοῦτον καὶ τὸν ὀδηγήσῃ οὕτω μακρὰν τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ὑπεραρθέντος ὑπὲρ τὰ οἰκεῖα μέτρα ἐπισκόπου Βρεσθένης. Δυστυχῶς ὁμως οὐδένα καρπὸν ἐπέφερε καὶ ἡ ἐνέργειά του αὕτη, διὰ πολλοὺς βεβαίως λόγους, κυριώτεροι τῶν ὁποίων τυγχάνουν, καθ' ἡμᾶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ἡ τυφλὴ ὑπακοή τοῦ λαοῦ εἰς τὸν... μοναδικόν, ὡς ἐπίστευε, προστάτην τῆς Ὁρθοδοξίας Ματθαίου, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἡ μὴ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς τοιαύτας πολιτικὰς πωσ εὐελιξίας...

γ) Τέλος τὸ 1950 ἐπαναλαμβάνει ὡς γνωστὸν τὸ αὐτὸ ἀδόκιμον κήρυγμα, ἀκριβῶς 12 ἡμέρας μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ κυροῦ Ματθαίου (14 Μαΐου), ἐλπίζων εἰς μίαν συσπείρωσιν τοῦ λαοῦ του περὶ αὐτόν, μιὰ καὶ ἐξέλιπεν ὁ αἴτιος τῆς πνευματικῆς ἀνταρσίας τοῦ ἀγῶνος. Καὶ πάλιν ὁμως οὐδὲν κατωρθώθη, ἀσφαλῶς διὰ τοὺς ἀνωτέρω περιγραφέντας λόγους.

Διὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα ἐγκύκλιον, ἣτις καὶ προεκάλεσε τὸν μετὰ ταῦτα βαρὺν διωγμὸν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν ΓΟΧ, εἶχε εἶπει τὰ κάτωθι πρὸ τῆς ὑπογραφῆς καὶ κυκλοφορίας της πρὸς τοὺς ἐπιτελεῖς αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι, δυστυχῶς, ἐπέμενον εἰς τὴν ἀνάγκην κυκλοφορίας της. «Ἐγὼ ὑπογράφω, ἀλλ' ἡ βαλίτσα μου εἶναι ἔτοιμη διὰ τὴν ἐξορίαν πού θὰ ἀκολουθήσῃ...» Καὶ ὄντως ὡς εἶπε καὶ ἐγένετο... (7)

7. Πιστεύομεν ἀπολύτως ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐεργετικὸν διὰ τὴν μέλλουσαν Κανονικὴν πορείαν τοῦ ἀγῶνος ὅπως, οἱ εἰσέτι ζῶντες συνεργάται τοῦ π. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσόστομου καὶ αὐτήκοοι γεγονότες μάρτυρες τῶν ἀνωτέρω ρημάτων, θεβαίωσιν ταῦτα τὴν σήμερον δι' ἐγγράφου μαρτυρίας τῶν, ὥστε αὐτὸ τὸ ὅποιον δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ὁ αἰδιδμος πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ βίου τούτου, ἀναπληρώσουν οἱ «διαμεμενηκότες μετ' αὐτοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς του...»

Οὕτω βλέπομεν ὅτι ἀπὸ τὸ 1937, ἔτος ἀποσχίσεως τοῦ Ματθαίου μέχρι τὸ 1948, ἔτος τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν του, οὐδόλως ὑπέκρυπεν ὁ εὐγενῆς οὗτος γόνος τοῦ Πόντου εἰς τὸ ἀδόκιμον κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, ἀλλ' ἀντιθέτως τὸ ἐπολέμησε μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις. Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἔνδεκα συνεχῆ ἔτη ἠρνεῖτο νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀντικανονικὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀποστατήσαντος Βρεσθένης, ν' ἀλλάξῃ αὐτομάτως πιστεύω καὶ πεποιθήσεις ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς ἀντικανονικὰς χειροτονίας τοῦ πάλαι ἁγιορείτου ἱερομονάχου;

Ἐκ τῆς ἀποστροφῆς τοῦ 1935 — ἔτος προσχωρήσεώς του εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα —, ἄχρι τῆς τελευτῆς του, τὸ προσωπικόν του πιστεύω συνεκεφαλαιοῦτο εἰς τὴν πρότασιν: «Μακρὰν τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν, ἄχρι τελικῆς δίκης καὶ καταδίκης τοῦ σχίσματος ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου».

Ἐνταῦθα ὁμοίως π. Μάρκε εἶμεθα ὑποχρεωμένοι πρὸς ἀπόδειξιν τῶν γραφομένων μας νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς γεγονὸς ἥκιστα κολακευτικὸν δι' ὑμᾶς, πλὴν ὁμοίως λίαν ὠφελίμου πρὸς ἐξαγωγήν ἀληθοῦς συμπεράσματος εἰς τὴν παρούσαν ἔρευνάν μας. Ποῖον; Τὴν διαμειφθεῖσαν ἀλληλογραφίαν μεταξὺ τοῦ κυροῦ Χρυσόστομου καὶ τῆς ὑμετέρας Ὀσιολογιότητος ἐν ἔτει 1937 καὶ δὴ τὰς παραμονὰς τοῦ ἐπαράτου σχίσματος.

Ἐν τῷ ἀπαντητικῷ ἐγγράφῳ τῆς ἱ. Συνόδου εἰς τὴν πολυσέλιδον ὑμετέραν ἐπιστολήν, ἀποκαλεῖσθε «ἠθικὸς αὐτουργός» τῆς πνευματικῆς ἀνταρσίας τῶν ἱερομονάχων Γεδεῶν καὶ Ἰλαρίωνος ὑπὸ τὸν ἤδη ἀρχίζοντα νὰ ἀνεξαρτοποιεῖται ἐπίσκοπον Ματθαῖον.

Παρὰ ταῦτα, οὔτε ἡ ὑμετέρα ἀποσκίρτησις, οὔτε ἡ τοῦ Βρεσθένης μετὰ δεκάδος σχεδὸν ἁγιορειτῶν ἱερομονάχων καὶ πλήθη λαοῦ, ἠδυνήθησαν νὰ κάμψουν τὸν αἰόδιμον ἄνδρα καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ κήρυγμά σας! Ἦλπιζε ὅτι συντόμως θ' ἀντελαμβάνεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ ἐπανήρχεσθε καὶ πάλιν εἰς τὴν ὀρθὴν διδαχὴν τὴν ὁποίαν οὗτος καλῶς καὶ εὐόρκως διηκόνει. Δυστυχῶς ὁμοίως ἢ μετὰ ταῦτα εἴσοδος τοῦ π. Εὐγενίου καὶ τῆς Μαριὰμ εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὠδήγησαν τὸν Ματθαῖον εἰς τὰς ἀντικανονικὰς χειροτονίας του, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διευρύνῃ πλέον ἐπισήμως καὶ θετικῶς τὸ ἐναρξάμενον σχίσμα, ὡς ἀσφαλῶς καλλίτερον ἐμοῦ θὰ γνωρίζῃ ἡ ὑμετέρα Ὀσιολογιότης.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἐρωτήσητε: Τότε, διατί, ἀφοῦ τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἠναντιοῦτο εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Βρεσθένης συνέγραψεν ἐν ἔτει 1948 καὶ 1950 τὰς γνωστὰς ἐγκυκλίους, διὰ τῶν ὁποίων συνεφωνεὶ πλήρως πρὸς τὰ διακηρυχθέντα ἤδη ἀπὸ τὸ 1937 ὑπὸ τοῦ κυροῦ Ματθαίου; Ἀπαντῶμεν· ἐκ πόνου καὶ μόνον πρὸς τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἔβλεπε σχεδὸν ναυαγοῦντα κατόπιν τοῦ ἐμφυλίου διχασμοῦ. Ἠθέλησε καὶ τὴν τελευταίαν στιγμήν νὰ διασώσῃ τοὺς πορευομένους ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀνταρσίας Ματθαίου καὶ οὕτω νὰ προστατεύσῃ τὸ γόητρον καὶ τὴν μέλλουσαν προαγωγὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ, ἀσχέτως ἂν τελικῶς διεψεύσθη τῶν ἐλπίδων του.

Ἐπιπλέον ὅτι ἄχρι τέλους τοῦ βίου του παρέμεινε πιστὸς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ γράμμα

τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, (δρα περαιτέρω ταύτην) διαβεβαιοῖ καὶ τὸ γεγονός τῆς προσωπικῆς του στασεως καὶ διαγωγῆς μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἀνωτέρω ἐγκυκλίων. Γράφομεν τοῦτο διότι οὐδαμοῦ ἐν αὐταῖς ζητεῖ συγχώρησιν διὰ τὸ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κήρυγμά του· οὐδαμοῦ ἐκφράζει ἐπιθυμίαν ἐπιστροφῆς εἰς τὴν παράταξιν τοῦ Βρεσθένης, ὡς ἀπῆτει ἢ περίπτωσιν του, ἀλλ' ἀντιθέτως καλεῖ ἅπαντας εἰς ἔνωσιν ὑπὸ τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Σύνοδον καὶ οὐδὲν πλεόν!

Ἄλλ' ὡς ἴδωμεν λεπτομερέστερον τὰ γεγονότα. Καὶ ἐν πρώτοις διὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1948 εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὅτι ἀφορμὴν ἐκδόσεώς της ἔδωκε τὸ γεγονός τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γεγονότος τούτου καὶ θέλων νὰ προστατεύσῃ τὸ πλήρωμα τὸ ὁποῖον ἠκολούθει ἀκρίτως τὸν ἐπίσκοπον Ματθαῖον, κυκλοφορεῖ τὴν ἀνωτέρω ἐγκύκλιον, χρησιμοποιοῦν ὡς σωτήριον «δόλωμα» καὶ τὸ κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, ἄνευ ὅμως οὐδεμιᾶς συνεπειᾶς ἀπέναντι τούτου· ἀπλῶς καὶ μόνον ἐστηλίτευσε τὴν διαγωγὴν τοῦ, ὡς τὸν χαρακτηρίζει, «παρασυναγωγου» Βρεσθένης, καλῶν τοὺς ὁπαδοὺς του ὅπως πάσῃ δυνάμει ἀπομακρυνθοῦν τὸ συντομώτερον τῆς παρατάξεώς του. Παραθέτομεν χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα τῆς ἐν λόγω ἐγκυκλίου.

«Θὰ ἔγινε ἀσφαλῶς τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι πρὸ ἡμερῶν ὁ Σεβ. Βρεσθένης Ματθαῖος παρὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ μετ' ἀχαρακτηρίστου ἀσεβείας πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθιερωθέντα, προέβη μόνος εἰς χειροτονίαν ἐπισκόπων, γεγονός ὅπερ κατέστησε τοῦτον καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντας ἐνόχους ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ πάντας τοὺς παρ' αὐτῶν δεχομένους εὐλογίας.

Διὸ καὶ ἐκ ποιμαντορικῆς καθήκοντος συνιστῶμεν εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν ὅπως ἀποφεύγωσι καὶ μηδεμίαν προσοχὴν δίδωσιν εἰς τὰς φληναφίας καὶ μωρὰς συζητήσεις τοῦ παρασυναγωγου Ἐπισκόπου Βρεσθένης, δι' ὧν προσπαθεῖ οὗτος ὑπὸ τὸ πρῶσχημα δῆθεν τῆς ἀκηράτου ὀρθοδόξιας νὰ παγιδεύσῃ τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ ἐγχύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὸ δηλητήριο τῆς πλάνης παρασύρων αὐτοὺς εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας... Ἐπίσης εἰς τοὺς καλῇ τῇ πίστι καὶ ἐξ ἀγαθοῦ τοῦ συνειδότος ἀκολουθοῦντας τὸν παρασυναγωγὸν Ἐπίσκοπον ἐκ ποιμαντορικῆς προνοίας, ἂν θέλωσιν οὗτοι τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν, συνιστῶμεν ὅπως ἀποκηρύξωσιν αὐτὸν καὶ τὰς ἀντικανονικὰς καὶ ξενοφώνους διδασκαλίας τὰς ἀντικειμένας εἰς τὸ ὑγιὲς καὶ ἀκραιφνὲς πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξιας».

Ἐρωτῶμεν εἶναι δυνατὸν μετὰ ἀπὸ τοιαῦτα ῥήματα νὰ πιστεύσωμεν ποτε ὅτι ὁ κυρὸς Χρυσόστομος διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου του ἐξεδήλωνε μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ «παρασυναγωγου» Βρεσθένης;!

Τίς δὲν διάκρινει εὐκρινέστατα ὅτι ἀποτελεῖ σ τ η λ ι τ ε υ τ ι κ ῆ ν ἐγκύκλιον οὐ μόνον τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν του ἀλλὰ καὶ τῆς γενεσιουργοῦ αἰτίας αὐτῶν, ἦτοι τοῦ ἀδοκίμου φρονήματος τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, ὅπερ χαρακτηρίζει ὁ ἀοίδιμος ἀνὴρ ὡς «ἀντικανονικὴν καὶ ξενόφωρον διδασκαλίαν» πλήρη «φληναφιῶν καὶ μωρῶν συζητήσεων» προσθέτων χαρακτηριστικῶς: «ὕ π ὀ τ ὀ π ρ ὀ σ χ η μ α δ ῆ θ ε ν τ ῆ ς ἀ κ η ρ ἄ τ ο υ Ὁ ρ θ ῶ δ ο ξ ί α ς»;

Διότι, ἐὰν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Βρεσθένης ἐπανεπαύετο ἡ ἀλήθεια, ἐρωτῶμεν· διατί νὰ κατηγορῆ τὸν Ματθαῖον διὰ τὰς γενομένας χειροτονίας, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν πραγμάτων πλεον ἀπεδεικνύετο ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἀληθεύων καὶ ἀκραιφνῆς ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος ἐν τῷ κόσμῳ, (ὁμοῦ μετὰ τοῦ συναδέλφου του ἐπί τι διάστημα Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου), πάντων τῶν λοιπῶν ὑπαρχόντων ἐν ποικίλῃ κακοδοξίᾳ μηδὲ αὐτοῦ τοῦ κυροῦ Χρυσσοστόμου ἐξαιρουμένου, ἀκριβῶς διότι δὲν συνεφώνει πρὸς τὸ ἀδόκιμον κήρυγμά του;

Πῶς πάλιν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν, τὸ ὑπὸ πολλῶν ὑποστηριζόμενον, ὅτι δῆθεν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐγκυκλίῳ στηλιτεύεται ὁ Βρεσθένης διότι ἐχειροτόνησε μ ὀ ν ο ς καὶ οὐχὶ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ ἐπισκόπου Γερμανοῦ, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Χρυσσοστόμου καὶ ὁ Γερμανὸς οὗτος θεωρεῖται ὁμότροπος καὶ συνυπεύθυνος τῷ Ματθαίῳ, ἀκριβῶς διότι ἠκολούθει τὴν πορείαν του, ἀποκηρύξας τὸν π. Φλωρίνης;

Συνεπῶς δύο ἀντικανονικοὶ ἐπίσκοποι οὐδέποτε ἐνεργοῦν κανονικὰς χειροτονίας, ἔστω καὶ ἂν αὐξηθοῦν εἰς 3 ἢ 4, ἐφ' ὅσον ἡ αἰτία ἦτις τοὺς ἀπεμάκρυνε τῆς ἰ. Συνόδου των τυγχάνει ἀντικανονικὴ, παράνομος καὶ πεπλανημένη.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ δὲν ὑπεχώρησε οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν τῆς θέσεώς του ὁ πολὺς καὶ σεβάσιμος ἱεράρχης Χρυσσοστόμος, πιστεύων ἀπολύτως ὅτι οἱ ἀπομακρυνθέντες ἔπρεπε νὰ ἐπανακάμψουν εἰς τὴν προτέραν των ἐκκλ. ἀρχὴν ἐν μετανοίᾳ, καὶ οὐχὶ αὐτὸς νὰ ἀκολουθήσῃ τούτους εἰς τὴν ἀνταρσίαν των.

* * *

Ἄς ἴδωμεν ἐν συνεχείᾳ καὶ τὰς περιστάσεις συγγραφῆς τῆς ἐγκυκλίου Νο 13 τοῦ 1950. Κυκλοφορήσασα, ὡς εἶπομεν 12 ἡμέρας μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Βρεσθένης, ἦτοι τὴν 26ην Μαΐου, ο ὕ δ α μ ο ὕ καὶ πάλιν ἐν αὐτῇ διάκρινει τις διάθεσιν ἐπιστροφῆς τοῦ συντάκτου τῆς ὕ π ὀ τοὺς διαδόχους τοῦ Ματθαίου, ἀλλ' ἀντιθέτως καλεῖ πάντας πρὸς ἔνωσιν, ἐνῶ ὁ ἴδιος παραμένει εἰς τὴν θέσιν του ἀναμένων!

Βεβαίως ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάλιν ἐν αὐτῇ τὸ αὐτὸ κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, ἀλλὰ μὲ τὸν προφανῆ σκοπὸν ὅπως οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Βρεσθένης ἐπιστρέψουν καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν σύνοδον τοῦ κυροῦ Χρυσσοστόμου, ὡς ἀποδεικνύεται τοῦτο καὶ ἐξ ἐτέρων λόγων καὶ φράσεων τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου. Γράφομεν τοῦτο, διότι ἐνῶ ἀναγνωρίζει ἐν αὐτῇ τὴν ἀπώλειαν τῆς χάριτος καὶ ἄρα ἐδικαίωνε — φαινομενικῶς τοῦλάχιστον — τὸν Ματθαῖον, ἐν τούτοις δὲν

δυσκολεύεται νὰ προσθέσῃ χαρακτηριστικῶς καὶ τὰ κάτωθι: «Ταῦτα πάντα δη-
λοῦμεν δι' ὑστάτην φορὰν χάριν τῶν σκανδαλισθέντων χριστιανῶν, ὧν ἐπιθυ-
μοῦμεν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. . .», χωρὶς τὸ παράπαν νὰ σπεύσῃ ἐν μετανοίᾳ
πρὸς τὴν. . . Κερατέαν, ἵνα ἐνώπιον τῶν διαδόχων τοῦ κυροῦ Ματθαίου ἐκ-
φράσῃ τὴν μετάνοιάν του καὶ ζητήσῃ τὴν ὑ π' α ὑ τ ο ὑ ς ὑπαγωγὴν αὐ-
τοῦ καὶ τῶν δύο συνεπισκόπων του.

Πρὸς σωτηρίαν λοιπὸν τῶν ἀπλῶν ζηλωτῶν τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξί-
ας, προετίμησε νὰ οἰκονομήσῃ καὶ πάλιν τοὺς λόγους του, χαριζόμενος εἰς τὸ
βίαιον καὶ ἀμαθὲς κλήρου καὶ λαοῦ του ὡς τὸ πάλαι ὁ προφήτης Ἄαρων, ὅστις
ἄκων καὶ λυπούμενος ἐμοσχοποίησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, προκειμένου νὰ ἐμποδίσῃ τὴν
ἐπιστροφὴν τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπειθοῦς λαοῦ του εἰς τὴν Αἴγυπτον τῆς δουλεί-
ας καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως. . .

Δυστυχῶς ὁμοῦ καὶ πάλιν διεψεύσθη τῶν ἀγαθῶν του ἐλπίδων.

Ἐὰν ἐπίσης, ὡς ἰσχυρίζεσθε, ἡ «ἰδεολογία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος» ἦτο ἡ ἀπώ-
λεια τῆς χάριτος λόγῳ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, πρᾶγμα ὅπερ μετὰ
φανατισμοῦ ὑπεστήριξεν μέχρι τέλους τοῦ βίου του ὁ κυρὸς Ματθαῖος, τότε
ὀσιολογιώτατε, κατ' ἀδήριτον ἀνάγκην, ἡ παράταξις τοῦ π. Φλωρίνης Χρυ-
σοστόμου ἀπὸ τὸ 1937 μέχρι τοῦ 1948, ἦτοι ἐπὶ 11 συνεχῆ ἔτη εὐρίσκετο
ἐ ν σ χ ῖ σ μ α τ ι, ὡς ἀποκηρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ μ ό ν ο υ τότε ὀρθοδο-
ξοῦντος ἐπισκόπου, πάντων τῶν λοιπῶν ὑπαρχόντων ἐν κακοδοξία, κατὰ τὴν
ἐκφρασιν τῶν ἰδίων τῶν Ματθαϊκῶν.⁽⁸⁾

Συνεπῶς τί θὰ ἔπρεπε νὰ συμβῆ εἰς μίαν μέλλουσαν ἔνωσιν τῶν δύο πα-
ρατάξεων; Οὐδὲν ἕτερον εἰμὴ τοῦλάχιστον ἡ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ τῶν Χρυσο-
στομικῶν ὑπὸ τῶν Ματθαϊκῶν, πρὸς ἐπανασύνδεσίν των με τὴν. . . Ἐκκλη-
σίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀκραιφνῆ καὶ ἁμωμον! . .

Αἱ σχετικαὶ ὁμοῦ ἐγκύκλιοι τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου ο ὑ δ α μ ο ὕ πα-
ρουσιάζονται ἐπικροτοῦσαι ἐν τοιοῦτον κήρυγμα· ἀντιθέτως μάλιστα, ὡς εἶδο-
μεν, καλοῦν «δι' ὑστάτην φορὰν» τοὺς σκανδαλισθέντας χριστιανούς πρὸς
ἔνωσιν καί. . . οὐδὲν πλέον!

Ἄλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν συγχρόνων γεγονότων ἐὰν ἐξετάσωμεν τὸ κή-
ρυγμα τοῦ Ματθαίου καὶ τῶν διαδόχων του, θὰ τὸ εὐρωμεν ΕΝΘΧΟΝ καὶ
ὕ π ό δ ι κ ο ν ἐνώπιον τῆς πορείας τοῦ π. Φλωρίνης καὶ τῶν διαδόχων του,
δεδομένου ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ρ. Διασπορᾶς τὴν ὁποῖαν ἀμφότεραι αἱ παρατά-
ξεις ἀνεγνώρισαν ὡς δυναμένη νὰ παίξῃ τὸν ῥόλον δ ι α ι τ η τ ο ὕ καὶ
κ ρ ι τ ο ὕ, αὐτὴ λέγομεν ἡ σύνοδος ἐντέλλεται, ἀφ' ἐνὸς μὲν, δι' ἐπιστολῆς
τῆς ὑπὸ ἡμερομ. 17 Δεκ. 1969 πρὸς τὸν Ἀρχιεπ. Αὐξέντιον, ὅπως προσδέχε-
ται Ματθαϊκοὺς ἱερεῖς δ ι ᾶ χ ε ι ρ ο θ ε σ ί α ς, ἀφ' ἑτέρου δέ, μετὰ τὴν
ἀναγνώρισιν ἀπάσης τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως καὶ πάλιν διὰ ΧΕΙΡΟΘΕ-

8. Πρὸβλ. «Κῆρυξ Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξων», Μάρτιος 1961, σελ. 14., καὶ Β' Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ ἡμῶν πρὸς π. Εὐγένιον σελ. 13.

ΣΙΑΣ, ὅπως ἐνωθῆ ἮΠΟ τὸν Ἄρχ-πον Αὐξέντιον συμφώνως τῇ σχετικῇ ἀποφάσει τῆς 15 Σεπτ. 1971.

Τί σημαίνουν πάντα τὰ ἀνωτέρω; Οὐχὶ τὸ ἀντικανονικὸν τῆς τῶν Ματθαϊκῶν παρατάξεως — ἐξ οὗ καὶ ἡ χειροθεσία των — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ συμβῆ, ἐὰν ὄντως ἡ αἰτία ἀποσχίσεως τοῦ Βρεσθένης ἐκ τῆς Συνόδου τοῦ π. Φλωρίνης ἦτο ἠτιολογημένη καὶ δικαία; Διότι, ἐὰν δικαία, πῶς νῦν ὑπὸ χειροθεσίαν; Ἐὰν πάλιν ἀντικανονική, ὡς καὶ ἦτο, διατί νὰ μὴ ἦτο παρομοίως ἀντικανονική καὶ ἡ τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου μετὰ τὴν ἀποδοχὴν διὰ τῶν σχετικῶν ἐγκυκλίων τοῦ ἀνωτέρω πεπλανημένου κηρύγματος τοῦ Ματθαίου; Ἀντικανονική δὲ πάλιν οὐσα διατί νὰ παραμείνῃ ἀ χ ε ι ρ ο θ ε τ η τ ο ς, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ νὰ δικαιουῖται ὅπως χειροθετῆ καὶ τοὺς Ματθαϊκοὺς καὶ ἡγεῖται αὐτῶν ἐν μιᾷ μελλούσῃ ἐνώσει των;!

Μὴ αὐταπατώμεθα σεβαστέ μοι π. Μᾶρκε. Ἡ Ματθαϊκὴ παράταξις, διὰ τοῦτο παρασυνάγωγος καὶ ἀντικανονική, ὡς ἀποσχισθεῖσα ἀντικανονικῶς τοῦ π. Φλωρίνης καὶ τῶν ἐπισκόπων του. Αὐτὸ δὲ τὸ ἀντικανονικὴ δὲν σημαίνει τὴν ὑφ' ἐνὸς χειροτονίαν τῶν ὁπαδῶν του, διότι τότε δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκαλῆται ὡς τοιαύτη καὶ Π Ρ Ο τῶν χειροτονιῶν, ἀλλὰ τὴν ἄνευ κανονικοῦ λόγου σύμπληξιν ἰδίου θυσιαστηρίου, προφάσει μείζονος Ὁρθοδοξίας, διὰ τῆς διακηρύξεως τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος κ.λ.π.

Αἱ γινόμεναι μετὰ ταῦτα χειροτονίαι (1948) ἀπλῶς ἐπισημοποίησαν τὸ σχίσμα καὶ ἠῤῥξισαν τὴν ἐνοχίαν τοῦ Ματθαίου καὶ τῶν ὁπαδῶν του. Τὸ κακὸν εἶχε γίνοι ἤδη ἀπὸ τὸ 1937.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἀντιλαμβάνεται πᾶς συνετὸς ἀναγνώστης ὁποῖον πνευματικὸν ἔγκλημα ἐπιτελεῖτε, ἵνα μὴ εἴπωμεν καπηλείαν — διότι γνωρίζομεν τὸ ἀπλοῦν καὶ ἄγνὸν τοῦ ἠθους σας — ὅταν ὑποστηρίζοντες δι' ἄρθρου σας ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ δίκη τῆς Κοζάνης» τὸ ἔργον τῆς Μοναχῆς Μαγδαληνῆς, διακηρύσσετε τὰ κάτωθι:

«Ἡ συγγραφεὺς ἐν τῷ ὑπὸ δίκην βιβλίῳ αὐτῆς ἀναφέρει ὁ ρ θ ῶ ς, ὅτι ἐστερήθη ἡ Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν «τὴν οὐσίαν, τὴν χάριν, τὴν ἀγιότητα, καὶ τὸ πλεον λυπηρὸν τὴν ὀρθὴν πίστιν...». Δὲν δύναται ἐπομένως νὰ διεκδικήσῃ τὸ δικαίωμα ὅτι τὰ τελούμενα ὑπ' αὐτῆς Μυστήρια ἔχουν τὴν ἀγιαστικὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διότι ἠθέτησε τὴν πάνσεπτον τῆς Ἐκκλησίας ἀρχαίαν παράδοσιν... βλασφημοῦσα εἰς Αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα». Δηλαδή, ἐν ἄλλοι λόγοις, ἐπικροτεῖτε τὸ κήρυγμα τοῦ κυροῦ Βρεσθένης τὸ τοσοῦτον πολεμηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου π. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τὸν ὁποῖον ἐνταῦθα, τὸ ὀλιγότερον, ἐμφανίζετε ἔνοχον καὶ παραβάτην ἐνώπιον τοῦ ἀποστατήσαντος πάλαι ἀγιορείτου πνευματικοῦ!!..

Ἐπετρέπετο ὁμως διὰ τὴν ὀσιολογιότητά σας, μετὰ ἀπὸ τόσα γεγονότα τὰ ὁποῖα παρηκολουθήσατε ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀλληλουχίαν μόνις πρὸ ὀλίγου περιεγράψαμεν, νὰ ἔρχεσθε καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἀμάρτημα τοῦ ἔτους 1937;

Πρὸς Θεοῦ! Μὴ προσπαθεῖτε εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου σας νὰ ἐπιφέρητε νέον

τραῦμα κατὰ τῆς ἐνότητος καὶ θεολογίας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, διότι καλῶς γνωρίζομεν ὅποια καὶ ὅποσα δάκρυα καὶ κανόνας προσεφέρατε τῷ Θεῷ διὰ τὴν πρώτην σας πῶσιν... Μὴ λοιπὸν δημιουργεῖτε διὰ τῆς νέας σας ταύτης προσπαθείας νέους... Εὐγενίους καί... Μαριὰμ εἰς τὸ σῶμα τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος! Ἰκανὸν γὰρ τὸ παρελθόν...

Ἡ μήπως φρονεῖτε ὅτι δὲν ἠμάρτησεν παρομοίως πρὸς ὑμᾶς καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», δημοσιεύσασα μόλις πρὸ διετίας (τεῦχος 627—8 τῆς 15)9)71 ἐπιστολὴν Ματθαίου ἱερομονάχου, ἐπαινοῦντος τὸ ἔργον τῆς ἀνωτέρω Μοναχῆς καὶ διακηρύττοντα στεντορείως τὴν ἀπώλειαν τῆς Χάριτος ἅμα τῇ ἡμερολογιακῇ καινοτομίᾳ(!), διασαλπίζων συγχρόνως, καὶ ὡς... ἀπόδειξιν τῆς θεωρίας του φέρων, τὸ ἔργον ΔΙΣΤΟΜΟΣ ΡΟΜΦΑΙΑ, τοῦ ὁποίου μεταφέρομεν εὐθὺς ἀμέσως τὸν τίτλον τοῦ Β' κεφαλαίου του, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μεγάλης ἀτοπίας τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἀνωτέρω περιοδικοῦ ἐπιτρεψάσης τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς.

«**Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΠΟΝΗΡΑ, ΟΙ ΔΕ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝΤΕΣ ΑΥΤΗΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΑΜΟΙΡΟΙ**»!!!

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐρωτῶμεν τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς» καὶ ὑμᾶς ὀσιολογιώτατε:

Ἐὰν ἀληθεύῃ τὸ ἀνωτέρω κήρυγμα, ΔΙΑΤΙ νὰ χειροθετήσητε σεῖς τοὺς Ματθαϊκοὺς (κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μητρ. Φιλαρέτου), καὶ οὐχὶ αὐτοὶ ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὸ 1937 μέχρι σήμερον παραμένουν συνεχῶς πιστοὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω κήρυγμα;!

Τί εἶδους ἐπίσης χειροτονίαν ἔλαβεν ὁ κυρὸς Ἀκάκιος ἐν Ἀμερικῇ, καὶ κατόπιν οἱ διάδοχοι αὐτοῦ, ὅταν οἱ χειροτονήσαντες αὐτούς, κατὰ τὰ ἐπαινούμενα κείμενα ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου σας, ἐτύγγανον ἄμοιροι θείας Χάριτος;!!!

Ἐὰν ἀληθεύῃ τὸ ἀνωτέρω κήρυγμα καὶ οὐ μόνον ἀληθεύει ἀλλὰ καὶ γίνεται ἀσπαστὸν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν σας ἀρχήν, καὶ ἐφ' ὅσον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώην Φλωρίνης οὐδεὶς ἐπίσκοπος ὑπῆρχεν Ὁρθόδοξος — κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ ἀπαίτησιν τοῦ ἀνωτέρω κηρύγματος— ΔΙΑΤΙ λέγομεν οἱ ἕξ αρχοῖ τῶν Χρυσοστομικῶν ἱερομονάχων δὲν προσῆλθον εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ματθαϊκῶν πρὸς δέουσαν ἐνσωμάτωσιν τῶν, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἑτέρα Σύνοδος ἐν τῷ κόσμῳ ἐπλήρου τοὺς ὄρους τοὺς ὁποίους οὗτοι καὶ ἐπεθύμουν;

Διατί προετίμησαν νὰ λάβουν χειροτονίας ἀπὸ ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν μὲν ἡμερολόγιον, κοινωνοῦντας ὅμως ΠΛΗΡΩΣ μετὰ πάντων τῶν Νεοημερολογιτῶν —τῶν ἄνευ Χάριτος κατ' αὐτούς—, ἀρνηθέντες οὕτω ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὴν μοναδικὴν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ (κατὰ τὸ πιστεύω των) Ὁρθόδοξον Σύνοδον τῶν Ματθαϊκῶν;!

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἐνεργείας των καὶ τῆς μέχρι σήμερον διασαλίσεως ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν ἀνωτέρω ἀδοκίμων καὶ τοῦτ' αὐτὸ καταστρεπτικῶν δι' αὐτούς θεωριῶν καὶ θέσεων, πῶς νὰ μὴ ἔχη ἰσχὺν ἡ ὑπ' ἀριθ. 24 ἀπό-

φασις τῆς Συνόδου τῶν Ματθαϊκῶν τῆς 13)11)60 δι' ἧς ἐκρίνοντο ἔνοχοι «τυρείας, φατρίας καὶ συνωμοσίας» κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ κ α θ η ρ ο ὕ ν τ ο ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἱερομόναχοι ἀκριβῶς λόγῳ δημιουργίας ἰδικοῦ των θυσιαστηρίου;!!!...

Ἴδου τὰ ἀποτελέσματα π. Μᾶρκε, τῆς θεολογίας τῆς ἀπωλείας τῆς Χάριτος! Ἴδου π ο ἶ ο ι τελικῶς εἶναι δυνατὸν νὰ... θριαμβεύσουν — ἐ ἄ ν π ο τ ε ἡ λ ῆ θ ε υ ε' ἀκριβῶς αὐτοὶ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἀπὸ ὑμᾶς θεωρεῖτε ἀνιέρους, ὑπὸ καθαίρεσιν κ.λ.π.»!!!...

Συνεπῶς ἡ συμπερασματικὴ σας πρότασις ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν περὶ ἀπωλείας τῆς Χάριτος διδαχὴν, θὰ πρέπη νὰ τροποποιηθῆ ὡς ἀκολούθως: «Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδεολογία τῆς παρατάξεως τῶν Ματθαϊκῶν». Μόνον εἰς μίαν τοιαύτην πρότασιν θὰ μᾶς εὔρητε ἀπολύτως συμφώνους.

Τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα ἡμῶν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐξαγάγη λίαν εὐκόλως καὶ ἐκ μιᾶς καὶ μόνον ἀναγνώσεως τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἱ. Συνόδου τῶν ΓΟΧ τοῦ ἔτους 1937 καὶ τὴν ὁποίαν προετιθέμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν. Τελικῶς ὅμως ἐκρίνομεν σκόπιμον νὰ παρουσιάσωμεν ἀντ' αὐτῆς τὴν ἀπάντησιν τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου πρὸς τὸν Σεβ. Κυκλάδων κυρὸν Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἰδιαίτερος ὅμως διὰ τοὺς κάτωθι δύο: Πρῶτον μὲν, διότι συνεγράφη δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀποκήρυξιν τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐνέχει τεραστίαν σημασίαν, δεδομένου ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἐξηρητᾶτο τὸ μέλλον τῆς πορείας τοῦ ἀγῶνος· δεύτερον δέ, πρὸς ἀποφυγὴν ταυτολογίας καὶ ἀσκόπου καταπονήσεως τῶν ἀναγνωστῶν μας, δεδομένου ὅτι ἐξαντλεῖ π λ ῆ ρ ω ς κ α ἰ ἄ π α ν τ α τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ὑμετέρας ἐπιστολῆς, περιέχουσα συγχρόνως καὶ ἕτερα ἅτινα λίαν ἐνδιαφέροντα, ἔλλείποντα δὲ ἐκ τῆς πρὸς ὑμᾶς τοιαύτης.

Μετὰ τὴν παράθεσιν τοῦ ἀνωτέρω ἐπισήμου κειμένου καὶ τὴν γνωριμίαν οὕτω τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν μὲ τὸ ὑγιὲς φρόνημα τοῦ συντάκτου αὐτῆς, θὰ ἐπανέλθωμεν πρὸς ἐξαγωγήν τῶν τελικῶν μας συμπερασμάτων.

Ἐπιστολὴ τοῦ π. Φλωρίνης.

(Ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐτῆς) πρὸς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Κυκλάδων κυρὸν Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 20ῆς Ὀκτωβρίου 1937 Ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς τοῦ δευτέρου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9ῃ Νοεμβρίου 1937

Π ρ ὸ ς

Τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἁγίου Κυκλάδων

κ. Γερμανὸν

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20ῆς Ὀκτωβρίου ἀνταπάντησίν σας πρὶν ἢ ἐκ-

τυπώσητε καὶ δι' ἐγκυκλίων ἀνακοινώσητε πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, εἴχετε ὑποχρέωσιν νὰ ἀπευθίνητε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως πρωτίστως εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν λογικὴν ἀπαίτησιν καὶ τὴν στοιχειώδη ἀξιοπρέπειαν. Ἄλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἴχατε τὸ θάρρος καὶ τὴν παρηρσίαν νὰ ἀντικρύσητε ἡμᾶς ἐργαζομένους ἐν τῷ φωτὶ καὶ ἀγωνιζομένους μὲ τιμιότητα καὶ εἰλικρίνειαν οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μὲ αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλξεων τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, κατεφύγετε εἰς τὸ νὰ δημοσιεύσητε τὴν ἀνταπάντησίν σας εἰς τὸ κοινόν, διότι τοῦτο θεωρεῖτε ὡς εὐκόλον λείαν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς συκοφαντίας, ἅτινα μετὰ πάσης ἐλάφρονης καὶ ἀσυνειδησίας.....(*) εἰς τὸν δρόμον τῆς Ὑμετέρας Χριστιανικῆς κοινωνίας.

Διὸ καὶ θὰ παρηρχόμεθα διὰ σιγῆς καὶ περιφρονήσεως τὴν ἀνταπάντησιν Αὐτῆς καί, διότι ἔλλειπει θάρρους καὶ παρηρσίας τοῦ γράφοντος δὲν ἐστάλη ἀπ' εὐθείας αὕτη πρὸς ἡμᾶς καί, διότι αὕτη δὲν παρέχει νέον τι ἐπιχειρημα ἄξιον λόγου καὶ ἀπαντήσεως, ἂν δὲν ὑπῆρχε φόβος ἢ σιγὴ αὕτη νὰ ἐκληφθῆ ὑπὸ τῶν ἀφελῶν καὶ εὐπίστων ὀπαδῶν Της, ὡς ἔνδειξις ὅτι τὰ λεγόμενα ἐκ δευτέρου ὑπ' Αὐτῆς εἰσὶν ἀληθῆ καὶ ἀνεπίδεκτα διαψεύσεως καὶ πάσης ἀναιρέσεως.

Ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία ἐν ἀρχῇ τῆς ἀνταπάντησεώς Της διατείνεται ὅτι, ἢ πρὸς Αὐτὴν ἀπάντησίς μου δὲν διεκρίνετο ἐπὶ εὐπρεπείᾳ, πραότητι καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ὅτι Αὕτη ἀποβλέπουσα δῆθεν πρὸς τὸν Ἀρχιπομπόμενον Χριστόν, ὡς λέγει, συγχωρεῖ ἡμᾶς διὰ τοὺς ἀπρεπεῖς καὶ ἀδίκους χαρακτηρισμοὺς τοῦ προσώπου Της καὶ ὑπεραμύνεται μόνον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡμεῖς θεωροῦντες περιττὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι δὲν ὑβρίζει τις τὸν ἀντίπαλον, ἀλλὰ χαρακτηρίζει αὐτὸν δικαίως ὅταν ἀποδεικνύη οὐχὶ διὰ λόγου, ἀλλὰ δι' ἔργων καὶ ἀκαταμαχίτου ἐπιχειρηματολογίας ὅτι οὗτος ψεύδεται ἀναισχύντως, ὅτι χαλκεύει στυγεράς καὶ καταπτύστους συκοφαντίας καὶ ὅτι καπηλεύεται θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας πρὸς δημοκοπίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν ἑνὸς ἱεροῦ ἀγῶνος, ἐρχόμεθα ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἐπίσης ψεύδεται καὶ ὑποκρίνεται ἢ Ὑμετέρα Θεοφιλία καὶ ὅταν διῶσχυρίζεται ὅτι ὑπεραμύνεται τῆς ἀληθείας καὶ ὑπερμαχεῖ τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία ὡς διδάκτωρ τῆς Θεολογίας καὶ διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου δὲν δύναται θεβαίως νὰ ἀγνοῇ τὰ ἐξῆς στοιχειώδη καὶ θεμελιώδη διδάγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἴδρυσαν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ἐφοδιάσαντες καὶ ὀπλίσαντες Αὐτὴν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν μεταδιδομένην εἰς τοὺς πιστοὺς διὰ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων. Συνεπῶς μόνον οὗτοι δικαιοῦνται νὰ συστήσουν ἢ νὰ καταργήσουν ἢτοι νὰ

(*) Παράλειψις ἀντιγραφῆς λέξεως, ἴσως δυσαναγνώστου.

κηρύξουν αίρετικήν, ἢ σχηματικήν μίαν ἐκκλησίαν ἐκτρεπομένην τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ νὰ καταστήσωσιν ἄκυρον, ἥτοι ἀνενέργητον τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἁγιαστικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῶν Μυστηρίων αὐτῆς.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἥτοι τοῦ ἰδρύειν καὶ καταλύειν μίαν Ἐκκλησίαν οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι μετέδωκαν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῶν, καὶ οὗτοι εἰς τοὺς διαδόχους των, καὶ οὕτω διὰ τῆς ἀλληλοδιαδοχίας τὸ δικαίωμα τοῦτο περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν θεμελιώδη ταύτην τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀρχήν, μία Ἐκκλησία τότε μόνον ἔχει κῦρος καὶ τὰ μυστήρια αὐτῆς ἁγιαστικὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν, ὅταν αὕτη συστηθῇ ἢ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τότε μόνον αὕτη ἀπόλλυσι τὸ κῦρος αὐτῆς καὶ τὴν ἁγιαστικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τὰ Μυστήρια Αὐτῆς, ὅταν Αὕτη διὰ μίαν κακοδοξίαν κηρυχθῇ αίρετικὴ ἢ Σχισματικὴ ὑπὸ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἥς τὴν ἔγκυρον γνώμην καὶ τελεσίδικον ἀπόφασιν διερμηνεύει ἡ Οἰκουμενικὴ καὶ Πανορθόδοξος Σύνοδος.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο διίσταται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία, ἥτις τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς ἀληθοῦς καὶ ὀρθῆς πίστεως παρέχει καὶ εἰς τὰ ἄτομα, ὧν ἡ προσωπικὴ γνώμη καὶ ἀτομικὴ ἀντίληψις εἰς τὰ μυστήρια τῆς πίστεως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λυδία λίθος τῆς θείας ἀληθείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία, περιορίσασα τὸ δικαίωμα τοῦτο μόνον εἰς τὸν ἀνώτατον ποντίφηκα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τὸν Πάπαν, οὗ ἡ γνώμη ἀποφαινομένου ἐκ καθέδρας εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως, ἀποτελεῖ τὸ ἀλάνθαστον κριτήριον τῆς θείας ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία καθιέρωσεν ὡς Δόγμα τὸ ἀλάνθαστον τοῦ Πάπα, ἀποφαινομένου ἐκ καθέδρας εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως.

Τούτων οὕτως ἐχόντων προτεσταντίζει ἢ λατινίζει πᾶς ἡ πᾶσα ἐπὶ μέρος Ἐκκλησία ὅταν οἰκειοποιεῖται ἢ σφετερίζεται τὸ δικαίωμα τῆς πανορθοδόξου συνόδου καὶ προβαίνει διὰ μίαν ἀντικανονικὴν ἀπόφασιν τῆς Δ. Συνόδου μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τὴν κήρυξιν ταύτης ὡς σχισματικῆς καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῶν μυστηρίων αὐτῆς!

Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν οἱ κανόνες δίδουν εἰς τὰ ἄτομα τὸ δικαίωμα μόνον ν' ἀποκηρύξουν τὸν πρῶτον ἐξερχόμενον τῶν ὁρίων τῶν παραδόσεων καὶ νὰ διακόψωσι πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ καὶ πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης καὶ νὰ καταγγείλωσιν αὐτὸν εἰς πανορθόδοξον Σύνοδον, μόνην ἀρμοδίαν νὰ δικάσῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν καὶ νὰ κηρύξῃ αίρετικὸν ἢ σχισματικόν. Τοῦτο ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς στοιχοῦντες τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς κανόσι καὶ δὴ τῷ 15ῳ τῆς ΑΒ' Οἰκουμενικῆς.

Ἐὰν δὲ ἡμεῖς ἀπερχόμενοι εἰς ἐξορίαν ὠνομάσαμεν τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν σχισματικόν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικὴν, τὴν λέξιν σχίσμα μετεχειρίσθημεν οὐχ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὑφ' ἣν μεταχειρίζεται

ταύτην ἢ Ἐκκλησία ἵνα σημάνη τὴν ἀπόσχισιν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν συνεπεία ταύτης ἀποξένωσιν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μυστηρίων, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας ἀπέσχισεν ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν αὐτῷ Ἱεραρχίαν τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν.

Ἡ ἀπόσχισις αὕτη τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς ἀκολουθούσης Αὐτῷ Ἱεραρχίας παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ διατυπώσωμεν τὴν προσωπικὴν καὶ ὅλως ἀτομικὴν ἡμῶν γνώμην, ὅτι ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀρχιερεῖς ὡς διασπάσαντες ἐν ἐπιγνώσει τὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν ταυτόχρονον τήρησιν τῶν νηστειῶν, κατέστησαν **δ υ ν ά μ ε ι** μόνον οὐχὶ δὲ καὶ ἐνεργεῖα ἔκπτωτοι τῆς θείας Χάριτος, ὡς διατελοῦντες ὑπὸ τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματα ἅτινα ἐξετόξευσαν οἱ θεῖοι πατέρες τῶν 7 Οἰκ. Συνόδων ἐναντίον τῶν ἀθετούντων τὰς παραδόσεις καὶ τῶν μετακινούντων τὰ αἰώνια ὄρια ἅτινα ἔθηκαν οἱ πατέρες ἡμῶν.

Ἄλλ' ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ ἀρχιερεῖς τότε μόνον θὰ καταστῶσιν καὶ ἐνεργεῖα ἔκπτωτοι τῆς θείας χάριτος καὶ ἀλλότριοι τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος τῶν μυστηρίων, ὅταν οὗτοι κηρυχθῶσι τοιοῦτοι καὶ ἐνεργεῖα σχισματικοὶ ὑπὸ πανορθοδόξου Συνόδου, μόνης δικαιουμένης πρὸς τοῦτο κατὰ τὰ θέσμια τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Τούτου ἔνεκα καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ θεοφόροι πατέρες προμηθοῦμενοι τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐξ ἀγνοίας καὶ καλῆ τῆ πίστει ἀκολουθούντων τὴν πλάνην τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐξήρτησαν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀποφάσεως πανορθοδόξου συνόδου τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῶν πιστῶν οἵτινες, τότε μόνον καταδικάζονται εἰς τὴν στέρησιν τῆς Θείας Χάριτος τῶν Μυστηρίων καὶ τὸν πνευματικὸν θάνατον, ὅταν καὶ μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ ἀρχηγοῦ ὡς αἰρετικοῦ ἢ σχισματικοῦ ὑπὸ πανορθοδόξου συνόδου, ἐξακολουθῶσι τὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν, δεχόμενοι τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ ὡς ἀληθοῦς καὶ Ὁρθοδόξου ποιμένος.

Ὅτι δὲ ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία δὲν ἀγνοεῖ τὴν κανονικὴν ταύτην καὶ θεμελιώδη Ἀρχὴν καὶ ὅτι ἐπομένως ψεύδεται ὅταν παρουσιάζεται Αὕτη ὑπερασπιζομένη δῆθεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑπεραμνομένη τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς κηρύξεως ὑπ' Αὐτῆς τοῦ Μακ. Ἀρχ)που ὡς σχισματικοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς στερουμένης τῆς θείας Χάριτος τῶν Μυστηρίων, ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι Αὕτη κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν ἐν τῇ τελευταίᾳ Συνοδικῇ Συνεδρίᾳ συζήτησιν περὶ τῆς ἀναμυρώσεως, ἐτάχθη μὲ τὴν γνώμην ἡμῶν, καὶ μάλιστα ἐπέκρινε δριμύτως τὴν ἀντίθετον γνώμην τοῦ νῦν συνεργάτου τῆς ἁγίου Βρεσθένης, μεθ' οὗ εἰς τὸ τέλος ἦλθε καὶ εἰς προσωπικὰς ἀντεγκλήσεις ἀποκαλέσασα αὐτὸν «**Χ ρ ι σ τ έ μ π ο ρ ο ν**».

Ἐπίσης ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως,

τὸ ζήτημα τῆς ἀναμυρώσεως κατέκρινε δριμέως, ἀναπτύξασα ἐν τῷ κηρύγματι Αὐτῆς τὴν ἔννοιαν τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Μύρου καὶ χαρακτηρίσασα πολὺ ὀρθῶς ὡς ἀντικανονικὴν τὴν ἐπανάληψιν τούτου ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων.

Κατόπιν πάντων τούτων τί παθοῦσα ἡ Ὑμετέρα θεοφιλία καὶ ὑπό τινος ἐμπνευσθεῖσα παρουσιάσθη ὡς ὁμόφρων καὶ συνεργάτης τοῦ ἁγίου Βρεσθένης καὶ χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς οὐδεμίαν προηγουμένως συνάντησιν μεθ' ἡμῶν, ἀπεκήρυξεν ἡμᾶς ὡς ἐκπεσόντας δῆθεν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Χριστεμπόρου κατ' Αὐτὴν Βρεσθένης, τοῦ Μάνεση καὶ Γούναρη, οὓς παριστᾷ ὡς στυλοβάτας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ μέχρι ἐσχάτων Αὕτη ἀπεκάλει αὐτοὺς ἐκμεταλλευτὰς καὶ προδότας τοῦ ἀγῶνος;!...

Ἐπίσης ὑποκρίνεται καὶ ψεύδεται ἀσυστόλως ἡ Ὑμετέρα θεοφιλία ὅταν διατείνηται ὅτι παρέλκει καὶ περιττεύει ἡ συγκρότησις πανορθόξου Συνόδου ἢ Μεγάλῃς Τοπικῆς Συνόδου διὰ τὴν ἔγκυρον καὶ τελεσίδικον καταδίκην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Ἀρχ)που, ἀφοῦ αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι 1583, 1587, 1593, κατεδίκασαν τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον.

Καὶ τοῦτο, διότι γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι αἱ εἰρημέναι σύνοδοι κατεδίκασαν μὲν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἡ καταδίκη αὕτη ἀφορᾷ τοὺς Λατίνους οἵτινες ἔθηκαν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ὅλον ἡμερολόγιον, ἐνῶ ὁ Ἀρχ)πος παρέλαβεν ἐκ τούτου τὸ ἥμισυ ἐφαρμόσας αὐτὸ εἰς τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς καὶ διατηρήσας τὸ Παλαιὸν διὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰς κινητὰς ἑορτὰς, ἀκριβῶς ἵνα παρακάμψῃ τὸν σκόπελον τῆς καταδίκης ταύτης.

Κατὰ ταῦτα, ἡ καινοτομία αὕτη τοῦ Ἀρχ)που ἐφαρμόσαντος τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς καὶ οὐχὶ διὰ τὸ Πάσχα, δὲ ὁ κ υ ρ ῖ ω ς κ α τ ε δ ῖ κ ἄ σ θ η τ ὸ Γ ρ η γ ο ρ ι α ν ὸ ν ἡ μ ε ρ ο λ ὸ γ ι ο ν, ὡς ἀντιπίπτει πρὸς τὸν ζ' Ἀποστολικὸν Κανόνα ἀποτελεῖ ζήτημα ὅπερ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Συνεπῶς ἡ σύγκλησις Πανορθόδοξου Συνόδου οὐ μόνον δὲν περιττεύει, ὡς ἀπὸ τρίποδος ἀπεφάνθη ὡς ἄλλος Πάπας ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία, ἀλλὰ καὶ ἐ π ι θ ἄ λ λ ε τ α ἰ διὰ τὴν κανονικὴν καὶ ἔγκυρον καταδίκην τοῦ ζητήματος τούτου.

Οὗτος ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος δι' ὃν αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι αἱ ἱστάμεναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ πατρίου Ἡμερολογίου δὲν ἔκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ καινοτόμου Ἀρχ)που, ἐπιφυλασσόμεναι νὰ ἐξενέγκωσι τὴν γνώμην καὶ τὴν κρίσιν αὐτῶν εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον, μόνην δικαιουμένην νὸ δικάσῃ καὶ καταδικάσῃ Αὐτόν, ἐμμένοντα ἀμεταπίστως εἰς τὴν καινοτομίαν Του.

Καὶ ὅταν ἡ Ὑμετέρα θεοφιλία, ὡς ἄλλος Πάπας, χαρακτηρίζει ἡμᾶς ὡς αἰρετικούς διότι δὲν ἐκηρύξαμεν διὰ τὴν καινοτομίαν τοῦ Ἀρχ)που Σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄκυρα τὰ Μυστήρια αὐτῆς καὶ

περιωρίσθημεν μόνον εἰς τὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτοῦ καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης, κατὰ τὸν 15 τῆς ΑΒ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τότε τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας αἵτινες δὲν διέκοψαν καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ καινοτόμου Ἀρχ)που, πρέπει ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία νὰ κηρύξῃ δύο φορὰς αἰρετικάς, ὅποτε μ ὀ ν ο ς Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης θὰ μείνῃ Αὕτη μετὰ τοῦ ὁμοτρόπου καὶ συνεργάτου ἐπισκόπου Βρεσθένης!!

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θεοφιλέστατε, θέτετε τελείαν καὶ παῦλαν εἰς τὸν βίον καὶ τὴν μακραιώνα ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφοῦ ὅλας συλλήβδην τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας κηρύσσετε αἰρετικάς διαφεύδοντες οὕτω καὶ τὴν ρήτραν τοῦ Κυρίου εἰπόντος εἰς τοὺς μαθητάς του: «Ἴδού ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Βλέπετε θεοφιλέστατε ἡ τυχοδιωκτικὴ καὶ λαοπλάνος αὕτη πολιτικὴ εἰς ποῖα ἄτοπα καὶ ἀβυσσώδη βάραθρα ἄγει τὴν Ὑμετέραν Θεοφιλίαν, ἥτις οὐ μόνον κατασπιλώνει τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁποίου ἀνυψώσαμεν Αὐτὴν εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν σκοπιὰν καὶ τιμὴν, ἀλλὰ καὶ καταργεῖ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ὑποκρίνεται καὶ ψεύδεται ἐν γνώσει ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία, ὅταν θέτῃ ἡμᾶς εἰς τὴν μοῖραν τῶν εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους αἵτινες διατηροῦσι μὲν τὸ πάτριον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ μνημονεύουσι ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις αὐτῶν τοῦ νεοημερολογίτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Καὶ τοῦτο διότι κάλλιστα γνωρίζει Αὕτη ὅτι ἡμεῖς, οὐ μόνον δὲν μνημονεύομεν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὡς νεοημερολογίτου, καὶ τοῦ καινοτόμου Ἀρχ)που, ἀλλὰ καὶ διεκόψαμεν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῶν, μόνων εὐθυνομένων προσωπικῶς διὰ τὴν καινοτομίαν ταύτην.

Ἄλλ' ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία οὐκ ἄνευ σκοποῦ ἔκαμε τὸν παραλληλισμὸν τοῦτον, νομίζουσα ἐν τῇ ἐπιπολαιότητι Αὐτῆς ὅτι οὕτω θὰ θίξῃ καὶ τὸν Ἱερὸν Σύνδεσμον τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διότι οὗτος ἐτάχθη μὲ τὴν κανονικὴν καὶ Ὁρθόδοξον γνώμην ἡ μ ὠ ν καὶ ἀπεδοκίμασε καὶ κατέκρινε δριμύτατα τοὺς ἀφ' ἡμῶν ἀποστατήσαντας Ζηλωτὰς ἱερεῖς Γεδεῶν, Ἰλαρίωνα καὶ Ἀκάκιον, ὡς καὶ τοὺς φρατριάσαντας ἐπισκόπους Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων διὰ τὴν διάσπασιν τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν καὶ δὴ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πατρίου ἑορτολογίου ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

Κατόπιν πάντων τούτων ἔχει τὴν ἀφέλειαν, ἵνα μὴ τι ἄλλον εἴπωμεν, ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία νὰ διῆσχυρίζεται ἀκόμη ὅτι διεσπάσαμεν ἡμεῖς τὴν ὀρθόδοξον παράταξιν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀγῶνος, ὡσεὶ νὰ εἶχε αὕτη τὴν ἀρχηγίαν, καθ' ἧς ἐπαναστατήσαμεν καὶ ὄχι ἡμεῖς, οἵτινες ἐστηρίξαμεν δι' ὅσων ἐστηρίξαμεν, δι' ὅσων ἐγράψαμεν καὶ ἐξετυπώσαμεν τὸν ἀγῶνα, ὑπὲρ οὗ ἐθυσιάσαμεν τὰ πάντα καὶ θρόνους καὶ ἀπολαυὰς καὶ ἡσυχίαν καὶ οἰκίαν καὶ συγγενεῖς μὴ δειλιάσαντες νὰ ἀντικρύσωμεν καὶ αὐτὰ τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας καὶ παρ' ὄλον τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας, ἐνῶ Αὕτη οὐδεμίαν ἀξιόλογον πνευματικὴν συμβολὴν συνεισήνεγκεν εἰς τὸν ἀγῶνα εἰς ὃν προσῆλθεν ἵνα λάβῃ τὸν ἐπισκοπικὸν βα-

θμόν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦτον πρὸς ἐκπλήρωσιν φιλοδόξων ἐπιθυμιῶν καὶ ἐκμεταλλευτικῶν σκοπῶν.

Ἡ ὑμετέρα θεοφιλία εἰς τοσοῦτον ἀπονοίας ἀφίκετο, ὥστε νὰ ἐκστομίση πλατεῖ τῷ στόματι, θερσιτικῇ τῇ γλώττῃ ὅτι ἡμεῖς ἐγκαταλείψαμεν τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος καὶ προυδώκαμεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἄρχ-πον Ἀθηνῶν! Ἡμεῖς, θεοφιλέστατε, ἐξήλθομεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πατρίου ἐορτολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, θέττοντες ὡς κύριον σκοπὸν οὐχὶ τὴν μονιμοποίησιν καὶ τὴν διαιώνισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως, ἀλλὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν. Ὅταν δὲ ἀνεστηλώσαμεν τὴν ἔνωτικὴν ταύτην σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας διεκηρύξαμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι οὐ μόνον θὰ στηριξώμεν τὸ ὀρθόδοξον κῦρος τοῦ Οἰκ.οουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ διεκύβευσαν, ὡς μὴ ὄφειλε, οἱ καινοτόμοι, ἀλλὰ καὶ θὰ περιστείλωμεν τὰς ἀκρότητας εἰς ἃς ἐξετρέπετο ὁ ἡμερολογιακὸς ἀγὼν, ἀφεθεῖς ἄνευ ποιμαντορικῆς καθοδηγήσεως, τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦτου ἀγιορειτῶν ἱερέων ἐλλείψει θεολογικῆς καὶ κανονικῆς μορφώσεως, προβαιόντων ἀ ν τ ι κ α ν ο ν ι κ ῶ ς εἰς ἀναμυρώσεις τῶν τέκνων τῶν νεοημερολογιτῶν, ἐ π ἰ β λ ἄ β η τ ο ὕ ἀ γ ῶ ν ο ς κ α ἰ μ ε ι ὡ σ ε ι τ ο ὕ ὀ ρ θ ο δ ὶ ξ ο υ κ ὕ ρ ο υ ς α ὕ τ ο ὕ.

Καὶ τὴν σημαίαν ταύτην οὐ μόνον δὲν ἐγκατελείψαμεν ἀλλὰ καὶ ἐλαμπρύναμεν καὶ ἐδοξάσαμεν καὶ ἐν θριάμβῳ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκροπόλεως τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας προσεχῶς θὰ ἀναπετάσωμεν. Ναί, θεοφιλέστατε. Ἄν ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη ῥοδίξον τὸ ἡμεροφαῆς λυκανγῆς τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ὄριζοντα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο, μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον καὶ χριστιανικὴν καὶ ὄντως ἀρχιερατικὴν στάσιν ἣν ἐτηρήσαμεν ἀπέναντι τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, μὴ δειλιάσαντες νὰ ὀρθώσωμεν τὸ ἀρχιερατικὸν ἀνάστημα ἡμῶν καὶ ἀπέναντι τῆς ἀσκηθείσης καθ' ἡμῶν βίας, ἵνα μὴ ἐγκαταλείψωμεν καὶ προδώσωμεν τὴν ἔνδοξον καὶ τετιμημένην σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ ὁμολογίας.

Ἐνῶ Ἡμεῖς θεοφιλέστατε, καὶ ὁ συναποστάτης Βρεσθένης τυφωθέντες ἐκ τῆς αἵγλης τοῦ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ, ἐπανεστατήσατε καθ' ἡμῶν, ἐκ φιλαρχίας καὶ ἐωσφορικῆς ὑπερηφανίας ἀκριβῶς εἰς τὸ κρίσιμον σημεῖον τοῦ ἀγῶνος, ἵνα διασπάσητε τὴν ἐνιαίαν καὶ ὀρθόδοξον παράταξιν καὶ ματαιώσητε οὕτω τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄλλ' ἔχετε ἀτρέμας· ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ πανηγυρισθῆ προσεχῶς πανδήμως εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ὄντως ὀρθόδοξον καὶ πατριωτικὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θεοφρουρήτου βασιλέως καὶ τοῦ μεγαλοουργοῦ ἡγέτου τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ ἅπαντες οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι Ἕλληνες θὰ λάβουν δικαίως τὸν στέφανον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δόξης, ἐκτὸς ὑμῶν καὶ τῶν ὀλιγαρίθμων Σας ὀπαδῶν, οἵτινες ὡς αἱ

μωραὶ παρθένοι θὰ κλεισθῆτε ἔξω τοῦ ὀρθοδόξου νυμφῶνος καὶ θὰ θρηνῆτε ματαίως τὴν στέρησιν τῆς πνευματικῆς ταύτης χαρᾶς καὶ θυμηδίας.

Ταῦτα, θεοφιλέστατε, διὰ τελευταίαν φορὰν, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἀληθείας καὶ εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅπως ἐν τῷ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἐλέει καὶ μακροθυμῆ, ἡμᾶς μὲν νὰ συγχωρήσῃ διὰ τὸ μέγα μάρτημα ὅπερ ἐπράξαμεν ἐπὶ τῇ ἀνυψώσει Ἑμῶν εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν, Ἑμᾶς δὲ συνείσῃ καὶ εἰς τὰς σωτηρίους τρίβους τῆς συναισθήσεως καὶ τῆς μετανοίας ὁδηγήσῃ, ἐπιβραβεύων ἅμα καὶ τὸν ἱερόν ἀγῶνα ἡμῶν, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πατρίου ἑορτολογίου πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

(ὑπογραφή) Ὁ π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς καταδείκνυται σεβαστέ μοι π. Μάρκε, ὅτι ὁ ἀείμνηστος ποιμενάρχης π. Φλωρίνης εἶχε κατοχυρώσει τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος, ἀπὸ μὲν θεωρητικῆς πλευρᾶς, διὰ τοῦ θεμελιώδους ἐν προκειμένῳ «κανονικοῦ» ὄρου τοῦ «ἐν δυνάμει» σχίσματος βάσει τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ ἡ ἀπώλεια τῆς χάριτος ἐκ τῶν μυστηρίων τῶν καινοτομησάντων, ἀπὸ δὲ πρακτικῆς, διὰ τῆς λείαν ἀψόγου καὶ συνεπεστάτης στάσεως καὶ τακτικῆς του, ἥτοι τῆς μετ' οὐδενὸς νεοημερολογίτου κληρικοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας αὐτοῦ, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐδέχετο τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμοῦντας ὅπως ἐνταχθῶσιν εἰς τὸν ὑπ' αὐτῷ κλῆρον καὶ γενικῶς τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα ἄνευ ἀναμυρώσεων, ἀναβαπτίσεων καὶ ἀναχειροτονιῶν ἢ ἐτέρων «ὁμολογιῶν πίστεως», ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπλῆς δηλώσεως τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας των μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν, ὅπερ ἐστὶ ἔμ-
π ρ α κ τ ο ς ἀποκήρυξις τῶν καινοτομησάντων.

Κατὰ συνέπειαν, ἀποτελεῖ ἁμαρτίαν καὶ ἁμαρτίαν οὐ μικράν, ὅταν τὰ οἰκονομικῶς ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα καὶ δὴ οὐχὶ ἐκουσίως ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ δεινῶν περιστάσεων πιεσθεῖς,⁽⁹⁾ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐμφανίσῃτε ὡς ἰδεολογίαν τοῦ

9. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω φρονοῦμεν ὅτι οὐδεμία δικαιολογία εἶναι δυνατόν πλέον νὰ ὑπάρξῃ διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ὑποστηρίξουν τὰς ἀνωτέρω ἐγκυκλίους τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρός, δεδομένου ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Ματθαϊκοὶ (ὄρα σχετικῶς «Ὁ π. Φλωρίνης ὁ ἀρνητὴς τῆς ὁμολογίας...» σ. 29 καὶ 33), ἀλλὰ καὶ οἱ παρακολουθήσαντες τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Νεοημερολογίται (ὄρα «Σπίθα» Ἰαν. 1970, σ. 4), ἀ π ο ρ ῖ π τ ο υ ν τὴν περίπτωσιν ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου τοῦ πνεύματος καὶ γράμματος τῶν ἀνωτέρω ἐγκυκλίων. Παράβαλε καὶ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ αὐτοῦ ἀειμνήστου ἱεράρχου τῆς 1ης Ἰουνίου 1944, (ὄρα τὸ κείμενον αὐτῆς εἰς τὸ ὠραῖον ἔργον τοῦ θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου «Ἡ ἀγωνία ἐν τῷ κήρῳ τῆς Γεσθημανῆ» σελ. 146-148), ἔνθα ἐρμηνεύει καὶ πάλιν εἰς τὸ σκανδαλισθὲν ποιμνίον του τοὺς ὄρους δ υ ν ἄ μ ε ι καὶ ἐ ν ε ρ γ ε ῖ α κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ὑποσημειώσεως τοῦ Γ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου Νικοδήμου. Ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι τὸ ἐπίστευεν τὸ κήρυγμα αὐτῶν, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀδοκίμου θεωρίας τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος, καὶ πάλιν ΟΥΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟΤΤΟ ΔΙ' ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩ ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΔΙΔΑΧΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, δεδομένου ὅτι αὐτὴ καὶ μόνον ἢ μετὰ ταῦτα πρᾶξις καὶ πορεία τῶν ὀπαδῶν του, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντι-

ιεροῦ ἀγῶνος τοῦ ὁποίου εὐόρκως προέστη ἐπὶ ὀλόκληρον εἰκοσαετίαν, προσ-
δώσας αἴγλην καὶ ποικίλως σωφρονίσας διὰ τοῦ ἐνδύματος τῆς θεολογίας καὶ
τῆς εὐτάκτου καὶ «Κανονικῆς» ἀντιδράσεώς του, στοιχεῖα ἅτινα ἔστερεῖτο
προηγούμενως, ὡς εἶδομεν τοῦτο ὁμολογούμενον παρὰ τοῦ ἰδίου.

Ἐπιλεγόμενα.

Ὅσιολογιώτατε,

Ἐλπίζομεν ν' ἀντελήφθητε ὅτι οὐδεμίαν πρόθεσιν ἔχομεν νὰ ὑπερασπίσω-
μεν διὰ τῶν γραφομένων μας τὴν Νεοσημερολογητικὴν Ἐκκλησίαν οὐ μόνον εἰς
τὴν καινοτομίαν τῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον εἰς τὴν σύγχρονον
κακοδοξίαν τῆς, τὴν ὀδηγοῦσαν αὐτὴν προοδευτικῶς εἰς πλήρη ἐξομοίωσιν
πρὸς τοὺς αἰρετικούς Λατίνους! (10)

Οὐδέποτε ὁμως πάλιν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικροτήσωμεν τὰς ἀδοκίμους
θέσεις ὑμῶν καὶ τῶν συνοδοιπόρων σας καὶ νὰ δικαιώσωμεν οὕτω τὴν Ματ-
θαϊκὴν παράταξιν, τὴν κ υ ρ ί ω ς αἰτίαν τῆς ταπεινώσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶ-
νος ΓΟΧ Ἑλλάδος.

Εἶναι καιρὸς πλέον ν' ἀντιληφθῆτε ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἀτυχὲς κήρυγμα οὐ
μόνον ἐδημιούργησεν τὸ ἐπάρατον σχίσμα τοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμε-
ρον τὸν διατηρεῖ τεταπεινωμένον καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν πολλῶν ὡς παράλλη-

πάλων των Ματθαϊκῶν ΒΟΑ κυριολεκτικῶς καὶ ἀποδεικνύει τὸ ENANTION, κατό-
πιν μάλιστα τῶν γενομένων χειροτονιῶν τῶν μὲν καὶ χειροθεσιῶν τῶν δέ!...

Συνεπῶς δι' ἡμᾶς καὶ πάντα ἀγαπῶντα εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν, ΔΕΝ ΕΧΕΙ
ΣΗΜΑΣΙΑΝ τί εἶπε καὶ τί ἔγραψεν ὁ α' ἢ ὁ β' ἡγέτης τοῦ ἡμερολογιακοῦ κινήματος
κατὰ τὴν τεταραγμένην ἐκείνην περίοδον 1935-50, ἀ λ λ ἄ τ ἰ δ ἰ δ ἄ σ κ ο υ ν
ἐ ν π ρ ο κ ε ἰ μ ἔ ν ω ο ἰ Ἰ ε ρ ο ἰ κ α ν ὄ ν ε ς κ α ἰ ἡ σ ύ ν ο λ ο ς
π ρ ᾱ ξ ἰ ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ἱ ἄ ς. ΑΜΦΟΤΕΡΑ ΣΤΝΗΓΟΡΟΤΝ ΤΠΕΡ ΤΩΝ
ΑΠΟΨΕΩΝ ΜΑΣ.

10. Τοῦτο δύναται νὰ ἀποδειχθῆ εὐκόλως καὶ ἐξ ἑτέρων δημοσιευμάτων ἡμῶν
(Διάλογοι τῆς Ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, σελ. 169 ἐξ., Β'. Ἐπιστολῆς πρὸς π. Εὐ-
γένιον, σ. 14, Δ' Ἐπιστολῆς πρὸς τὸν αὐτὸν παραλήπτην, σ. 9 ἐξ., Ἀπάντησις Α'
πρὸς «Ἐκκλησ. Ἀγῶνα», σ. 13), ἔνθα ἐπαινοῦμεν καὶ θὰ ἐπαινῶμεν τὴν ἀνωτέρω
ἀντίδρασιν τοῦ πιστοῦ καὶ «μικροῦ ποιμνίου» τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας.

Τὸ νὰ εἴπουν ὁμως καὶ διακηρύξουν ὁποῖα διεκήρυξάν τινες τῶν παλαιοσημερολογι-
τῶν, τοῦτο μεταφράζεται, τὸ ὀλιγώτερον, ὡ ς ὑ π ἔ ρ θ α σ ἰ ς τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν,
μὲ τὸν ἄχρι τῆς σήμερον πικρότατον κρπὸν τῆς μεταξύ των διαίρεσεως! Διὰ τοῦτο καὶ
ἐπιμένομεν ἐπ' αὐτοῦ, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν καὶ ἐπανορθωθῆ ὅ,τι ἀντικα-
νονικὸν καὶ ἐσφαλμένον εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ὑγιᾶ θεωρίαν τοῦ πεντηκονταετοῦς
μετ' ἐμποδίων ἀγῶνος των, καὶ τὸ ὁποῖον, ἂν τελικῶς ἐπιτευχθῆ, τὰ μέγιστα θὰ ὠφελήσῃ
τὴν μ ε λ λ ο ν τ ι κ ῆ ν αὐτοῦ πορείαν.

λόν τι κίνημα τῶν παλαιοπίστων τῆς Ρωσίας! Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι δι' ὅσων ἰσχυρίζεσθε καὶ γράφετε καθ' ἑαυτῶν μαρτυρεῖτε, ἐφ' ὅσον κοινωνεῖτε πλήρως πρὸς τὴν Ρ. Διασποράν, τὴν μηδέποτε καὶ οὐδαμοῦ διακηρύξασαν τὰ ὑμέτερα κηρύγματα καὶ ἐκ τῆς πνευματικῆς κολυμβήθρας τῆς ὁποίας ἐξήλθετε ἀμφοτέραι αἱ παρατάξεις;!!

Πολὺ φοβούμεθα ὅτι θὰ σᾶς καταλογισθῇ μεγάλη εὐθύνη ἐν ὄρα τῆς κρίσεως, διὰ τὴν σύγχυσιν τὴν ὁποίαν δημιουργεῖτε εἰς τὴν θεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ θλίψεως σᾶς παρακολουθοῦν, ἄ λ λ α νὰ λέγετε καὶ ἔ τ ε ρ α νὰ πράττετε!

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὰ ὄπλα τὰ ὁποῖα προσφέρετε ὑμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τοὺς Νεοσημερολογίτας, οἵτινες χαρμωσύνως παρακολουθοῦν τὴν διαίρεσιν τῶν ΓΟΧ καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἀσυνέπειαν λόγων καὶ πράξεων των; Καὶ πάντα ταῦτα δι' ἑν φρόνημα τὸ ὁποῖον καίτοι αἱ πράξεις σας αἱ ἴδιαι τὸ κ α τ α ρ ρ ί π τ ο υ ν καὶ περιτράνως ἀποδεικνύουν τοῦτο ὡς πεπλανημένον καὶ πρακτικῶς ἀνεφάρμοστον, ἐν τούτοις ἡ ἔλλειψις ταπεινώσεως καὶ εὐθύτητος δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὁμολογήσητε τὸ σφάλμα σας! Ἀπόδειξις, αἱ ἐσχάτως γενόμεναι ἐνέργειαι πρὸς ἔνωσιν ὑπὸ τὸν κύριον ὄρον τῆς παραδοχῆς ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων τοῦ κατακρίτου φρονήματος τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος!!⁽¹¹⁾

Τί ἄλλο σημαίνει αὐτό, παρὰ προσπάθειαν δικαιώσεως μιᾶς ἐνόχου πολυετοῦς διακονίας σας διὰ λόγων... ὑπερορθοδοξίας καὶ πάλιν, πρὸς κάλυψιν τοῦ ἀτυχοῦς ἐν προκειμένῳ παρελθόντος;⁽¹²⁾ Διατί δὲν θέλετε νὰ ἐννοήσητε ὅτι οὐδόλως θὰ μείωση τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος ἢ ἀποβολὴ τῆς ἀνωτέρω ἀδοκίμου καὶ ἀτυχοῦς διδαχῆς, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας θὰ τοῦ προσδώσῃ αἴγλην καὶ θεολογικὴν συγκρότησιν, στοιχεῖα, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἀπαραίτητα καὶ ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ὑπαρξιν, πρόοδον καὶ ἐπιτυχίαν του ὑπὸ τὰ σημερινὰ δεδομένα;

Ἡ μήπως ἡ ἀνωτέρω θέσις σας, ἤτοι ἡ διαφορὰ λόγων καὶ πράξεων δὲν σᾶς ἐξομοιοῖ πως πρὸς τοὺς Νεοσημερολογίτας, οἱ ὁποῖοι λόγοις μὲν «θυσιά-

11. Ὅρα: Β' Θλιβερά Ἐπιστολὴ τῆς συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνώσεως ΓΟΧ Ἑλλάδος, σελ. 2, Ἀθῆναι 1973, Ἀπριλίου 1η.

Ἐνταῦθα θεωροῦμεν καθῆκον μας νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ἀνωτέρω ἐπιτροπὴν, ὅτι διὰ νὰ τελεσφορήσῃ ἡ ἀγαθὴ των καὶ ἐπαινετὴ προσπάθεια ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟΝ τὸ νὰ συμφωνήσουν θεωρητικῶς αἱ δύο παρατάξεις, ἀλλὰ κυρίως νὰ συμφωνήσουν ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΙ.

Πᾶσα μὴ ἐν ἀληθείᾳ γεννησομένη ἔνωσις, μοιραίως θ' ἀποθῇ ἐ φ ἡ μ ε ρ ο ς καὶ ὑ π ο κ ε ι μ ἔ ν η εἰς πλείονα σχίσματα τῶν ἤδη ὑπαρχόντων!

12. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἐσχάτως γενομένη δήλωσις τοῦ Ἄρχ-που κ. Αὔξεντιῦ εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐπικαιρα» (No 212) διὰ τῆς ὁποίας Ὁῆτος πειράται νὰ μεταθέσῃ ἀλλαχοῦ τὴν αἰτίαν τῆς διαιρέσεως τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος, ἐνῶ τυγχάνει τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀδόκιμον κήρυγμα. (Πρὸβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς 15ης Ἰουνίου 1973, σ. 14).

ζουν» τὰ πάντα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἔργοις δὲ οὐδὲ τό... μισθάριον των ἢ τὴν πτωχὴν αἴγλην τοῦ ἐπαρχιακοῦ των θρόνου;..

Ἴσως νὰ σᾶς ἔθλιψεν, ὀσιολογιώτατε, τὸ ἔντονον πως ὕφος τῆς ἡμετέρας ἐπιστολῆς· μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε θλίψει πολλοὺς οὐ μόνον κατὰ τὸ παρελθὸν ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον διὰ τῆς ἀντικανονικῆς θεωρίας σας, καὶ πρῶτον ἐξ ὅλων τὴν μακαρίαν νῦν ψυχὴν τοῦ μεγάλου ἡγέτου τοῦ ἱεροῦ Σας ἀγῶνος.

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ διαλάβῃ τῆς προσοχῆς ὑμῶν ὅτι τὸ ἀνωτέρω κήρυγμα, ὡς ἀνατρέπων θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πολὺ δικαίως δύναται νὰ σᾶς προσπορίσῃ καὶ τὸν τίτλον τοῦ ... καινοτόμου, καὶ δὴ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Νεοσημερολογίτας προερχόμενον! Οὐτε νὰ φαντασθῆτε ποτε ὅτι ἡ «ἐπίσημος» Κρατικὴ Ἐκκλησία ἐξ ἀδυναμίας της δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ἀνωτέρω κήρυγμα ὑμῶν· ἀπλῶς, πολιτικῶς ἐνεργοῦσα, ἱκανοποιεῖται ἀμέτρως νὰ σᾶς βλέπῃ διατελοῦντας ὑπὸ τοιαύτην θεωρητικὴν ἀναρχίαν καὶ ἀντικανονικὴν τῆς καινοτομίας ἐρμηνείαν, ὥστε οἱ μέλλοντες νὰ προσχωρήσουν εἰς τὰς τάξεις ὑμῶν νὰ δειλιοῦν μήπως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς θέσεις σας ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ ἀτυχῆς ἐρμηνευτικὴ μέθοδος...

Καιρὸς ὅμως νὰ σταματήσουν αἱ τοῦ παρελθόντος ἁμαρτίαι! (13) Καιρὸς πλέον ἐν ἀγάπῃ καὶ πολλῇ ταπεινώσει πάντες οἱ ΓΟΧ ὁμοῦ, ἐν προσευχῇ καὶ ἀνταποκρίσει σωτηριῶ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς φοβερᾶς ἐποχῆς ἡμῶν, ὅπως προβοῦν εἰς τὴν θεολογικὴν καὶ Κανονικὴν ἀνασύνταξιν τοῦ ἀγῶνος των, ὥστε νὰ παύσῃ πλέον τὸ θλιβερὸν φαινόμενον τῆς **ἰ δ ι α ι τ ἔ ρ α ς** πορείας καὶ ... θεολογίας ἐκάστης Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐνορίας!

Οὕτω καὶ μόνον οὕτως, ὑπακούοντες ἤτοι οἱ πάντες εἰς τὸν ἐπίσκοπόν των, αὐτὸς τῇ ἱερᾷ του Συνόδῳ καὶ αὕτη, τέλος, εἰς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, θὰ δυνηθῶσι νὰ διανύσωσι μίαν δευτέραν ἐνδοξον πεντηκονταετίαν τῆς Ἐκκλησίας των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ διαπύρως εὐχόμεθα.

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Θεοδώρητος Μοναχὸς

Ἱερᾷ Σκῆτῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης τῇ 9ῃ Ἰουλίου 1973 (π. ἡμ.)

13. Καὶ μόνον ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικανονικῆς ταύτης περὶ μὴ ὑπάρξεως μυστηρίων... διδαχῆς, ὁ μὲν ἱερὸς ἀγὼν διηρέθη, ὁ δὲ αἰδιδμος ἡγέτης αὐτοῦ κυρὸς Χρυσόστομος **ἔ δ ἰ σ τ α σ ε** νὰ προβῇ εἰς νέας ἐπισκοπικὰς χειροτονίας πρὸς διαδοχὴν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος εἰς τὰς τάξεις τῶν ΓΟΧ, εἶναι ἱκανὸν καὶ ἀποδεικτικὸν ἅμα τῆς **ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΕΤΘΤΝΗΣ** τῶν δημιουργῶν καὶ συμμάχων τοῦ ἀνωτέρω πεπλανημένου καὶ «κανονικῶς» ἀπαραδέκτου φρονήματος.